

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΛΓ' | ΑΘΗΝΑΙ, ΦΙΛΟΘΕΗΣ 19—ΤΗΛ. 27.689 | 1 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1956 | ΑΡΙΘ. 17

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΠΟΡΡΙΨΙΝ ΤΗΣ ΕΚΧΕΙΡΙΑΣ

Οι Ἕλληες δορυκῆτορες τῆς Κύπρου ὁλοὲν καὶ διευρόνουν δυστυχῶς τὸν αἱματηρὸν κύκλον, ποὺ μοιραίως χωρίζει τοὺς λαοὺς μας. Καὶ με σπουδῆν, ἡ ὁποία καταδεικνύει τὴν πλήρη θολότητα τῆς πολιτικῆς καὶ γενικώτερον τῆς πνευματικῆς των ὁράσεως, παρεσκευάσαν καὶ πάλιν νέας μαρτυρικὰς ἀγχόνας, καὶ ἀπέρριψαν ἰταμῶς τὴν προταθεῖσαν εἰς αὐτοὺς ἐκχειρίαν, εἰς τὴν ὁποίαν διέλαμψε, διὰ μίαν ἀκόμη φορᾶν, ἡ μεγαλοφροσύνη τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς.

Νομίζουσι ἀσφαλῶς, ὅτι ἐπιδεικνύουσι ἰσχὺν καὶ δύναμιν. Καὶ προσδοκοῦν, ὅτι θὰ καταπλήξουσι. Καὶ ὅτι θὰ ἐνσπείρουσι τοιοῦτοτρόπως τὸν πανικὸν εἰς τοὺς ἀδελφούς μας Κυπρίους, ποὺ θ' ἀποβῆ τὸ ἀνασχετικὸν φράγμα εἰς τὴν ἀγίαν πνοὴν τῆς Ἑλευθερίας.

Πλανῶνται ὁμως. Καὶ ἐπιδεικνύουσι ἀπλῶς ἀπανθρωπίαν. Καὶ βαρβαρότητα. Ποὺ ἀφ' ἑνὸς μὲν προδίδει καὶ βεβαιώνει τὸν ἰδικὸν τους ὑποσυνείδητον τρόπον. Διότι οἱ ὄντως ἰσχυροὶ εἶναι γενναῖοι. Ἀφ' ἑτέρου δὲ πιστοποιεῖ πολιτικὸν κνισμὸν, ἠθικὴν γνμνότητα καὶ χρεωκοπίαν τοῦ γοήτρου τῆς Μεγάλης Βρετανίας.

Τραχεῖς καὶ στεῖροι εἰς αἰσθημα εἶναι οἱ σημερινοὶ καιροί. Καὶ διανύομεν ἀναμφιβόλως μίαν κρῖσιμωτάτην καμπὴν τῆς ἱστορικῆς ζωῆς τῆς ἀνθρωπότητος. Ὡσαν φύλλα χλωμὰ τοῦ φθινοπώρου καταρρέουσι τριγύρω μας τὰ διάφορα ψευδῆ συνθήματα καὶ προσήματα. Ἀποσκελετοῦνται δὲ καὶ ἐμφανίζονται γυμνοί, ριγηλοὶ καὶ ἀποκρουστικοὶ οἱ φέροντες αὐτὰ κορμοί. «Ὡς χροῦς ἀπὸ τοῦ προσώπου τῆς Γῆς» ἐκτριβόνται ἐπίσης καὶ διαλύονται εἰς τοὺς ἀνέμους αἱ διάφοροι μεγαλόστομοι καὶ χωρὶς οὐσιαστικὸν περιεχόμενον διακηρύξεις, καὶ ἀνείλικρι-

νεῖς ἐπαγγελμαί των ἰσχυρῶν. Εἰδεχθῶς δὲ ὑποκριτικὴ ἐμφανίζεται ἡ Ἑγεσία τοῦ Κόσμου, ποὺ, ὅπως ἀποδεικνύουσι τὰ πράγματα, στερεῖται καὶ βάρους καὶ ποιότητος καὶ εἰλικρινείας. Καθοδηγεῖται δὲ ἀπὸ τὴν σκοπιμότητα καὶ μόνον. Καὶ ἀπὸ τὴν ἀπροσχημάτιστον ἐπιδίωξιν ὑλικῶν συμφερόντων καὶ ὠφελημάτων.

Πνκναὶ καὶ προοιωνιζόμενα δεινὰ, εἶναι αἱ διασταυρούμενα πανταχόθεν Διοσημεῖαι. Καὶ ὁμως οἱ κραταιοὶ τῆς Γῆς ἐπιμένουσι εἰς τὴν θεατρικὴν των τακτικὴν. Καὶ ἐννοοῦν νὰ ἐμφανίζωνται ἀκόμη ἐπὶ τῆς σκηνῆς τῆς δράσεως κοδοροβᾶται, καὶ με τὰς πολυχρόμους ἀμφιέσεις, ποὺ συνέρραπταν ἐπιτηδεῖως ἕως τώρα ἀπὸ τὰ ράκη των ἰδανικῶν, τὰ ὁποῖα εἰς τὸ βάθος των μνκτηρίζουσι.

Οὐδὲν ἄλλο ὁμως ἐπιτυγχάνουσι, εἰμὴ νὰ γίνωνται καταγέλαστοι καὶ ἀξιοδρήνητοι! Καὶ εἶναι τοῦτο φυσικόν. Διότι ἰσχυρίζονται μὲν κρναγᾶλέως, ὅτι ἔχουσι ὑψηλὸν πολιτισμὸν, καὶ ὅτι ἀκτινοβολοῦσι πνευματικότητα. Ὁ ἰσχυρισμὸς των ὁμως αὐτὸς συνοδεύεται ἀπὸ τὴν πλέον ἰταμὴν καταφρόνησιν τῆς εὐπρεπείας, καὶ συγχὰ καὶ τῆς στοιχειωδεστέρας ἀκόμη ἠθικῆς. Οἱ ἄνθρωποι ὁμως, τότε μόνον καὶ λέγονται καὶ εἶναι ὄντως πολιτισμένοι, καὶ τότε μόνον ἐμπνέουσι σεβασμὸν, ὅταν σέβωνται τὸ δίκαιον των ἄλλων. Καὶ πραγματοποιοῦν τὴν ἀρετὴν, ἀγωνιζόμενοι συνεχῶς καὶ πολυμύχως, διὰ νὰ φθάσουσι εἰς ὑψηλότερα ἐπίπεδα ἠθικῆς τελειώσεως. Οἱ δὲ Ἕλληες, καὶ ἡ ἐκπροσωποῦσα αὐτοὺς σήμερον Κυβέρνησις των Συντηρητικῶν, ἀσχημονοῦν ἀποκρουστικώτατα. Καὶ με τὰς πράξεις των, καὶ με τὰς ἐνεργείας των ἀποδεικνύουσι δυστυχῶς, ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς τους εἶναι ἐπιφανειακός. Καὶ ἐξωτερικὸς μόνον. Καὶ

ὅτι ὁ ἀντίθεος ὕλισμος καὶ ἡ συμφεροντοθηρία εἶναι ἡ πραγματικὴ τους Θρησκεία!

*

Καὶ εἶναι θλιβερόν, θλιβερώτατον, ὅτι τὴν ἠθικὴν τους αὐτὴν στείרותα καὶ γυμνότητα ἐπιδεικνύουν ὡμῶς πρὸς τὴν πτωχὴν μας Ἑλλάδα. Καὶ ὄντως τυφλοί, «τὰ τ' ὄτα, τὸν τε νοῦν, καὶ τὰ ὄμματα», ἐξέλεξαν προφανῶς τὸ ἀκαταλληλότερον ἔδαφος, διὰ νὰ στηρίξουν τὴν ὠμὴν των τυραννίδα, καὶ τὴν εἰδεχθῆ ἀποικιακὴν τους ἐκμετάλλευσιν. Διότι ἡ Γῆ μας αὐτὴ ὑπῆρξεν ἡ πνευματικὴ ὑψικάμινος τοῦ Κόσμου. Καὶ εἶναι καθηγιασμένη ἀπὸ ὠκεανὸς μαρτυρικῶν αἱμάτων. Καὶ εἰς τὸν τόπον αὐτὸν ἀδιάπτωτος ὑπῆρξεν ἡ ὑποταγὴ καὶ ἡ προσφορὰ τῆς ὕλιστικῆς φύσεως τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὸν βωμὸν τοῦ ἐγγενεστεροῦ ἰδεαλισμοῦ!

*

Ἄλλ' ὦ φίλοι, εἰάν ἡ ἠθικὴ εὐαισθησία καὶ ἡ ἐγερσιμότης σας ἔχει τόσον ἀπαμβλυνθῆ, καὶ ἔχει καταχωσθῆ εἰς ἑκατοντάπηχον πρόσχωσιν συμφεροντολογικῆς ἰλύος... Καὶ ἂν ἡ μνήμη σας — μνήμη ἀληθῶς ἀνοικτὸν — λησμονεῖ τόσον, ὅτι μόνον ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες, ἀπὸ μῖσος πρὸς τὴν ἀδικίαν καὶ ἀπὸ ἀγάπην ἔμφροντον πρὸς τὴν Ἑλευθερίαν, εὐρέθημεν αὐτοτελήτως παράπλευροί σας κατὰ τὰς προσφάτους κρισιμοτάτας στιγμὰς τῆς Ἑθνικῆς σας ζωῆς... Πῶς λοιπὸν δὲν βλέπετε, ἀπὸ τῆς ὑψηλῆς, ὡς ἰσχυρίζεσθε, σκοπιᾶς σας, ὅτι οἱ λαοὶ σήμερον ἀφυπνίσθησαν. Καὶ ὅτι οὐδεὶς πλέον ἀνέχεται ἀυστόλους ἐκμεταλλευτὰς, καὶ ἀναισχόντους καπήλους τῆς Ἐξουσίας;

*

Σᾶς βεβαιοῦμεν καὶ πάλιν, ὅτι βαθεῖα εἶναι ἡ ψυχικὴ ὀδύνη τοῦ λαοῦ μας διὰ τὴν συμπεριφορὰν σας αὐτὴν. Βλέπομεν, ὅτι ὁ πολιτισμὸς, ὁ ὁποῖος ἐξεπορεύθη ἀπὸ τὸν ἀειδίνητον ποταμὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος, καὶ ὁ ὁποῖος εἶναι τὸ ἐγκαλλώπισμα τῶν ἡμερῶν μας, καταπροδίδεται ἀτυχῶς. Καὶ μάλιστα ἀπὸ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἐνθεωροῦντο ὡς πρωτοπόροι του, καὶ ὡς τριαγμένοι νὰ προμαχοῦν ὑπὲρ αὐτοῦ. Αἰσθανόμεθα ἀκόμη, ὅτι ἡ ἀληθῆς πνευματικὴ ζωὴ ἐξασθενεῖ. Καὶ ὅτι παραθεωρεῖται καὶ περιέρχεται εἰς ἀπόσβεσιν ἡ λυτρωτικὴ χριστιανικὴ ἠθικὴ. Ἐλπίζομεν ὁμως, ὅτι πέραν τῶν φαινομένων, ἡ δημιουργικὴ κίνησις τοῦ πνεύ-

ματος θὰ κατανικήσῃ τελικῶς τὴν βαρύτητα, τὴν ἀδράνειαν, καὶ τὴν στείרותα τῆς ὕλιστικῆς ἐποχῆς μας. Καὶ ὅτι θὰ διαπεράσῃ τὴν σάρκα τοῦ κόσμου καὶ θὰ τὴν διαμορφώσῃ εἰς πνευματικὴν.

Ὁρθοδοξοῦντες δὲ ἐν παντὶ καὶ πάντοτε, καὶ κατανοοῦντες τὸ μυστήριον τῆς θείας ἀπολυτρώσεως, ἔχομεν ἐμποτισθῆ ὡς λαός, ἕως τὸ ἔσχατον μόνιον τῆς ὑπάρξεώς μας, ἀπὸ τοῦ παράδειγμα τοῦ θείου μας Λυτρωτοῦ. Καὶ εἶναι πίστις μας, καὶ εἶναι βίωμά μας, ὅτι ἡ ζωὴ μας αὐτὴ πρέπει νὰ διέρχεται πάντοτε ἀπὸ τὴν θυσίαν καὶ ἀπὸ τὴν Σταύρωσιν, διὰ νὰ βαδίσῃ τελικῶς πρὸς τὸν θρίαμβον τῆς Ἀναστάσεως. Γνωρίζομεν ἐπίσης καλῶς, ἐνθυμούμενοι τὴν ἀρχαίαν Ρώμην, ὅτι τίποτε δὲν εἶναι φρικτότερον, ἀπὸ ἓνα κόσμον ποὺ καταρρέει. Διότι ἀπεσπασμένος ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ ὄντος, ἀναρχεῖται οὐσιαστικῶς. Καί, αἰσθανόμενος ὅτι παρέρχεται, ἀπεργάζεται ἀνευδοιάστως, καὶ μὲ ἐκδικητικὴν μανίαν, πᾶσαν ἀσχημίαν. Εἰς τοιαύτας δὲ περιστάσεις «Κακὸς δ' ὁ μὴ τι δρῶν κακόν», ὅπως εἶπεν ὁ ἀρχαῖος Ἐπιπίδης.

*

Δὲν ἀγνοοῦμεν λοιπὸν τὸν νέον Γολγοθᾶν, ποὺ μᾶς ἀναμένει. Ἀλλὰ πιστεύομεν εἰς τὴν Πρόνοιαν τοῦ ἀγίου Θεοῦ. Καὶ εἰς τὴν πνευματικὴν καὶ ὀλοὴν ἀνιούσαν πορείαν τῆς ζωῆς. Καὶ προσδοκῶμεν μετὰ βεβαιότητος, ὅτι θὰ ὑπάρξουν καὶ αὐτόκλητοι Σίμωνες Κυρηναῖοι, διὰ νὰ ὑποβαστάσουν πῶς τὸ βάρος τοῦ Σταυροῦ μας. Καὶ θὰ βαδίσωμεν ἀτρέπτως, ὅπου μᾶς ὀδηγεῖ τὸ ἠθικόν μας χρέος καὶ ὁ σεβασμὸς πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην προσωπικότητα, ἡ ὁποία ἀναπτύσσεται μόνον ἐν τῇ Ἑλευθερίᾳ. Διότι αὐτὴ εἶναι ἡ πηγὴ πάσης ἐμπνεύσεως. Καὶ πάσης δημιουργίας.

ΘΕΟΔ. Κ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

«Εἰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστιανοῦ ὑποδοῖτό τις, ὅσα δὲ τῷ ὀνόματι τοῦτο συνθεωρεῖται μὴ δεκνύοι τῷ βίῳ, καταψεύδεται τοῦ ὀνόματος ὁ τοιοῦτος». Γρηγόριος Νύσσης

*

«Οἱ ἐπαγγελλόμενοι Χριστοῦ εἶναι, οὐκ ἐξ ὧν λέγουσι μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐξ ὧν πράττουσι γνωρίζονται. Ἐκ γὰρ τοῦ καρποῦ τὸ δένδρον γινώσκειται. Πρέπον ἐστὶ, μὴ μόνον λέγεσθαι Χριστιανούς, ἀλλὰ καὶ εἶναι». Θεοφάνης Ἰγνατίου

*

«Ἡ μὲν κακία, κἂν τὴν Οἰκουμένην ἔχη μεθ' ἑαυτῆς, πάντων ἐστὶν ἀσθενεστερά. Ἡ δὲ ἀρετὴ, κἂν μεμονωμένη τύχη, πάντων ἐστὶ δυνατωτέρα». Ἰσὶδὸς Χρυσόστομος

ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΚΕΨΕΩΣ

ΠΑΛΑΙΟΤΕΡΑΙ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ

Ἡ ἐπίσκεψις τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Ὀρθοδόξου Γιουγκοσλαβικῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν ἑλληνικὴν πρωτεύουσαν καὶ ἡ ἀπόδοσις αὐτῆς ἀπὸ μέρους τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ἂν ἀποτελοῦν βέβαια σταθμούς σημαντικούς εἰς τὰς σχέσεις τῶν δύο Ἐκκλησιῶν, θὰ πρέπει ἐν τούτοις νὰ θεωρηθοῦν καὶ ὡς συνέχεια μιᾶς παραδόσεως. Τὸ Σερβικὸν ἔθνος, ἡ Ἐκκλησία του καὶ ὁ λαὸς του ἀπὸ παλαιότερων χρόνων συνεδέοντο μὲ στενωτέρους δεσμούς μὲ τὴν κορυφὴν τῆς Ὀρθοδοξίας, τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον. Ἡ οἰκουμενικότης τοῦ Πατριαρχείου τοῦ Φαναρίου εὗρισκε πάντοτε τὸν δέοντα σεβασμὸν καὶ τὴν ἐνδειγμένην κατανόησιν εἰς τὸ ὀρθόδοξον φιλικὸν ἔθνος καὶ τὴν Ἐκκλησίαν του. Οἱ ἀρχηγοὶ τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας ἀπηθύνοντο πάντοτε πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ἀναγνωρίζοντες τὴν ἀνωτερότητά του καὶ τὸ κράτος τὸ Σερβικὸν κατὰ τὸν τελευταῖον ἡμῖον αἰῶνα δὲν ἔπαυε νὰ παρέχῃ δείγματα σεβασμοῦ πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν. Ὁ Σέρβος πρωθιερεὺς, ὁ ὁποῖος συνήθως ἦτο ἀπεσπασμένος εἰς τὴν Πρεσβείαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐθεώρει πάντοτε ἐξηρητημένον ἑαυτὸν θρησκευτικῶς ἀπὸ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ μετεῖχεν εἰς ἄριστὰς ἱεροτελεστίας τοῦ Φαναρίου, ὅπως εἰς τὸν πανηγυρικὸν ἐσπερινὸν τῆς Ἀναστάσεως καὶ εἰς τὴν μεγαλοπρεπῆ πατριαρχικὴν καὶ συνοδικὴν λειτουργίαν τῆς Κυριακῆς τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου. Τελευταῖος πρὸ τῶν βάλκανικῶν πολέμων πρωθιερεὺς ὑπῆρξεν ὁ ἀρχιμανδρίτης Βαρνάβας, τὸν ὁποῖον ἡ Ἱ. Σύνοδος τῶν Πατριαρχείων ἐξέλεξε ὡς βοηθὸν Ἐπίσκοπον τοῦ Μητροπολίτου Ρασκοπρεσρένης ὑπὸ τὸν τίτλον Γλαδενίτσης. Ἡ χειροτονία ἐτελέσθη εἰς τὸν Πατριαρχικὸν ναὸν τοῦ Φαναρίου προεξάρχοντος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἰωακείμ τοῦ Γ' καὶ παρέστησαν εἰς αὐτὴν ὁ Ρῶσος καὶ ὁ Σέρβος πρεσβευτῆς καὶ τὸ προσωπικὸν τῶν δύο πρεσβειῶν. Ὁ Ἐπίσκοπος Γλαδενίτσης, ὁ ὁποῖος ἀργότερον ἐξελέγη Πατριάρχης τῶν Σέρβων, δὲν ἐλησμόνησε ποτὲ τὴν συμπάθειαν τοῦ Πατριαρχείου πρὸς τὴν Σερβικὴν Ἐκκλησίαν καὶ πρὸς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ. Δι' αὐτὸ καὶ ἐκαλλιέργησε στενωτέρους δεσμούς μεταξύ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν. Ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Κιέβου ἔπαυσε νὰ δέχεται αὐτὴ μόνον ὑποτρόφους σπουδαστὰς ἐκ τῆς Γιουγκοσλαβίας. Ἀπὸ τοῦ 1904 ἰδίως ἤρχισε καὶ ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τῆς Χάλκης νὰ δέχεται στοργικῶς εἰς τοὺς κόλπους τῆς Σέρβους φοιτητὰς ἐπιθυμοῦντας νὰ σπουδάσουν τὴν Θεολογίαν. Πλήθος Σέρβοι ἱερωμένοι, ἀπόφοιτοι τῆς Σχολῆς τῆς Χάλκης, εὐγνώμονες ὅλοι πρὸς τὴν τροφὸν Σχολὴν. Καὶ ἀναφέρομεν ἕνα ἐκ τῶν διαπρεπεστέρων Σέρβων Ἱεραρχῶν, τὸν Μητροπολίτην τῆς ἐπαρχίας Τιμόκ. Ἡ φοίτησις αὐτῆ τῶν Σέρβων θεολόγων εἰς τὴν Σχολὴν τῆς Χάλκης συνετέλεσε ἀπόμνη περισσότερον εἰς τὴν σύσφιγγιν τῶν δεσμῶν μεταξύ τῆς Σερβικῆς καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας. Τὸ Ἐθνικὸν Πανεπιστή-

μιον καὶ αὐτὸ ἐδέχθη εἰς τὴν Θεολογικὴν του Σχολὴν Σέρβους φοιτητὰς καὶ ἀναφέρομεν καὶ τὸν σήμερον συνοδεύοντα τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος εἰς τὸ Βελιγράδιον κ. Τραϊανὸν Κῶσιτις.

Ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Σερβικοῦ ἔθνους πρὸς τὴν κορυφὴν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, τὸ Πατριαρχεῖον τοῦ Φαναρίου, ἐξεδηλώθη κατὰ τὸν πλέον συγκινητικὸν τρόπον, ὅταν ὁ βασιλεὺς Πέτρος Καραγεώργεβιτς ἐπεσκέφθη τὸ 1909 τὴν Κωνσταντινούπολιν. Ἦτο αὕτη ἡ πρώτη ἐπίσκεψις τοῦ γηραιοῦ Καραγεώργεβιτς εἰς τὰ Πατριαρχεῖα. Μία ἐπίσκεψις ἱστορικὴ. Χιλιάδες κόσμου ὁμογενῶν εἶχαν συγκεντρωθῆ γύρω ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖον καὶ εἶχαν κατακλύσει κατόπιν τὸν πρὸ τοῦ Πατριαρχικοῦ ναοῦ μεγάλον αὐλόγυρον. Ὁ βασιλεὺς Πέτρος συνωδύετο ἀπὸ τὸν πρωθυπουργόν του μὲ τὴν μακρὰ βιβλικὴ γενειάδα, ἕνα ἐκ τῶν πρωτεργατῶν βραδύτερον τῆς Ἑλληνοσερβικῆς φιλίας καὶ συμμαχίας, τὸν Πάσιτς καὶ τὸν ὑπουργὸν ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Μιτανόβιτς. Ὁδηγήθη μετὰ τιμῶν ὑπὸ τοὺς ἡχοὺς τῶν κωδῶνων εἰς τὸν πάνσεπτον ναὸν τοῦ ἁγίου Γεωργίου, ὅπου τὸν ὑπεδέχθη ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Ἰωακείμ ὁ Γ', περιστοιχούμενος ἀπὸ τὰ μέλη τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ πλήθος κληρικῶν καὶ ἀνωτέρων ὀφικιάλων. Ἐψάλη πανηγυρικὴ δοξολογία, μετέχοντος καὶ τοῦ Σέρβου πρωθιερέως. Καὶ μετὰ τὴν δοξολογίαν Βασιλεὺς καὶ Πατριάρχης μετὰ τῆς ἀκολουθίας τῶν ἀνῆλθον τὴν μεγάλην κλίμακα τὴν ὀδηγοῦσαν πρὸς τὴν αἴθουσαν τῆς Παναγίας. Τὸ πλῆθος κάτω ἐπευφημοῦσε τὸν βασιλέα καὶ τὸ Σερβικὸν ἔθνος. Εἰς μιαν στιγμὴν ἡ πομπὴ ἐσταμάτησεν ἐπὶ τοῦ ἐξώστου καὶ ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἐπέρασεν εἰς τὸν λαῖμον τοῦ γηραιοῦ κράλη χρυσῆν ἀλυσίδα μὲ πολύτιμον ἀδαμαντοστόλιστον σταυρόν. Καὶ τότε τὸ πλῆθος ἐξαλλον ἀπὸ ἐνθουσιασμὸν ἀντελήφθη τὴν εὐλάβειαν τοῦ Σέρβου βασιλέως πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἐσκυψε ἐλαφρῶς ὁ Πέτρος καὶ ἠσπάσθη τὸ χερί τοῦ Πατριάρχου, ἐν ᾧ ὁ Πατριάρχης ἠσπάσθη αὐτὸν εἰς τὸ μέτωπον. Ἡ ἐπίσκεψις αὕτη παρέμεινεν ἱστορικὴ εἰς τὰ χρονικά τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ὡς ἐνδεικτικὴ τῶν σχέσεων τοῦ Σερβικοῦ ἔθνους μετὰ τῆς κορυφῆς τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ μετὰ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Πατριάρχου.

Καὶ ἡ παράδοσις συνεχίσθη εἰς τὸ πέρασμα τῶν χρόνων, παρ' ὅλες τὶς ἀντίξοες περιστάσεις ποὺ ἀντιμετώπισαν μὲ τοὺς πολέμους οἱ λαοὶ καὶ τὰ ἔθνη.

Ἡ ἀντιπροσώπευσις τοῦ Σερβικοῦ Πατριαρχείου εἰς τὰς ἐορτὰς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου μὲ πρόσωπα διαπρεπῆ μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Μητροπολίτην τοῦ Τιμόκ, ἡ ὑποδοχὴ τῶν ἀρχιερέων τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὴν διέλευσίν των ἐκ Βελιγραδίου ἀνά τὰς δια-

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ

Έν εξαίρετικώς Ίένδιαφέρον, καλογραμμένον και άμερόληπτον βιβλίον περί τής Έκκλησίας τής Ελλάδος έδημοσιεύθη έσχατως εις τας Άνωμένες Πολιτείας τής Αμερικής, υπό ένός μεγάλου έκδοτικού οίκου. Ο τίτλος του έργου αυτού είναι «Τά ύδατα τής Μεροά: Η σημερινή κατάσταση τής Έλληνικής Έκκλησίας». Συγγραφεύς αυτού είναι ο Peter Hammond, Άγγλος θεολόγος, άπόφοιτος τής Όξφόρδης, όστις προσεκλήθη τό 1948 υπό του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, ίνα διαμείνη εις τήν Ελλάδα επί δύο έτη και συνεχίση τας σπουδάς του. Κατά τήν περίοδον ταύτην έταξίδευσεν εις πολλά μέρη και ελχεν έξαιρετικώς ένκαιρίας να μελετήση τήν ζωήν τής Έλληνικής Έκκλησίας εις τας Άθήνας και τήν Θεσσαλονίκην, εις τας επαρχιακάς ένορίας και μονάς, και εις θρησκευτικούς όργανισμούς.

Είς τό βιβλίον τούτου, ό κύριος τίτλος του όποιον έχει ληφθή από τήν Έξοδον 15,23, ύπογραμμίζει τήν άνωτερότητα τής Όρθοδοξίας και έπαιεί τήν Έκκλησίαν τής Ελλάδος και τόν Έλληνικόν λαόν διά τήν θρησκευτικότητα και τό χριστιανικόν ήθος αυτού. Έπιδιοκίμαζει τόν ισχυρισμόν του Ρωμαιοκαθολικού ιστορικού, ότι «ή Όρθόδοξος Έκκλησία ούδέποτε άπώλεσεν ώρισμένας σπουδαίαις άληθείαις, τας όποιαις ήμείς εις τήν Δύσιν μόλις τώρα, κατόπιν μακραιώνων άμελείας, άρχίζομεν ν' άνακτώμεν και ν' άφομοιώνωμεν». «Η Έκκλησία τής Ελλάδος, γράφει, ύπήρξε πάντοτε πιστός τηρητής τής Ιεράς παραδόσεως. Μετά δέ τήν καταστροφήν του τελευταίου πολέμου έμφανίζεται με καταπληκτικόν σφρίγγος και ζωήν. Τά βάσανα και ή έρήμιωσις, τά όποια εις ένα άλλον λαόν, όχι τόσον βαθέως χριστιανικόν όσον οι Έλληνες, ίσως να μη άδήγουν εις τίποτε πλέον δημοουργικόν από τήν άπελπισίαν, εις τήν Ελλάδα επέφεραν πολύτιμον καρπόν. Άπολέσασα κάθε κοσμικήν ασφάλειαν και πλούτον, ή Έκκλησία ήγαγκάσθη να καταφυγή εις τόν βράχον επί του όποιου είναι θεμελιωμένη: «Έμαθε εκ νέου ότι ή Άνάστασις είναι άδύνατος άνευ του Σταυρού» (σελ. 98).

Γνωρίζας τόν «βασιλικόν θησαυρόν» τής Έλληνικής Όρθόδοξης παραδόσεως: τήν θεολογίαν τών Έλλήνων Πατέρων, τήν λειτουργίαν, τήν Βυζαντινήν τέχνην, ιδίως τήν μουσικήν και άγιογραφίαν, ό συγγραφεύς έπαιεί μεν τήν Έλληνικήν Έκκλησίαν, διότι έτήρησε τόν θησαυρόν αυτόν μετ' άξιοθλαμάστου έπιμονής, άλλα και εις ώρισμένα σημεία επικρίνει τάσεις τινάς τής συγχρόνου έλληνικής θεολογίας, καθώς και τών «νέων θρησκευτικών κινήματων», ατινες άπομακρόνουςσιν αυτά από τήν λαμπράν και σεβασμίαν ταύτην παράδο-

φόρους άποστολάς των και ή έπίσκεψις τό παρελθόν φθινόπωρον του Πατριάρχου τών Σέρβων κ. Βικεντίου εις Άθήνας άνεζωπύρησαν τας σχέσεις τής Έλληνικής Έκκλησίας μετά τής Σερβικής. Αί περιπέτειαι τής όμογενείας τής Κωνσταντινουπόλεως και ή καταστροφή τών εκκλησιών της από τά άτακτα στίφη του τουρκικού όχλου εύρήκαν τήν Σερβικήν Έκκλησίαν συμπαραστάτιδα πρός κάθε εκδήλωσιν. Η άποκατάστασις και τών παλαιών φιλικών πολιτικών σχέσεων τών δύο συμμάχων κρατών ένίσχυσαν περισσότερο και τας μεταξύ τών δύο Έκκλησιών σχέσεις. Καί ό άρχηγός τής Έκκλησίας τής Ελλάδος κ. Δωρόθεος μεταβαίνων εις τήν Γιουγκοσλαυικήν πρώτεύουσαν πρός άπόδοσιν τής περισυνής έπισκέψεως του Μακαριωτάτου Πατριάρχου τών Σέρβων θά εύρεθί άναμφιβόλως υπό άτμόσφαιραν πλέον ή εγκάρδιον και ένθουσιώδη. Ο άσπασμός τόν όποιον θά ανταλλάξουν οι δύο άρχηγοί τών Έκκλησιών θά περικλείη τήν θέρημν τής ψυχής τών δύο Έκκλησιών και τών δύο λαών, τούς όποιους συνέδεε πάντοτε τό αυτό θρησκευτικόν αίσθημα και ή άμοιβαία εκτίμησις και άγάπη.

ΒΑΣ. ΗΛΙΑΔΗΣ

σιν. Παράθετο μερικάς χαρακτηριστικάς παρατηρήσεις του: «Οι νεώτεροι μεταξό τών σημερινών Έλλήνων θεολόγων, όπως οι τής διασποράς άδελφοί αυτών (δηλ. οι Ρώσοι), άρχίζουσι ν' άνακαλύπτουν τήν καθ' έαυτού παράδοσιν αυτών, και είναι πλήρεις θαυμασμού διά τόν πλούτον και τό μεγαλειόν αυτής. Αί δυνατότητες, αι όποιαι είναι κεκρυμμένα εις τήν άπόπτωσιν ταύτην, είναι άπειροι. Η άπόπτωσις αυτή (όσον άφορά τήν Ελλάδα), μόλις τώρα άρχίζει. Χωρίς άμφιβολίαν, ή αυξανόσα αυτοσυνείδησις, ήτις σήμεραν ύπάρχει μεταξύ τών Όρθόδοξων θεολόγων, οι πρώτοι καρποί τής όποιας έχουσι ήδη περισυλλεχθή εις τούς Παρισίους, είναι άνυπολογίστου σπουδαιότητος, ού μόνον διά τόν Όρθόδοξον κόσμον, άλλα και δι' όλόκληρον τήν Χριστιανωσύνην» (σελ. 26).

«Η Έλληνική άκαδημαϊκή θεολογία, άν και διακρίνεται διά τήν μεγάλην έπιστημονικήν αυτής ικανότητα και πολυμύθειαν, και άρκετήν οικειότητα με τήν κρατικήν έργασίαν, τήν όποιαν συνδέει τις με τας Γερμανικάς σχολάς του τελευταίου μέρους του παρελθόντος αϊώνος, είναι μάλλον έλλειπής εις τας ιδιότητες, αι όποιαι έχουσι καταστήσει τό έργον ώρισμένον Ρώσων θεολόγων τής διασποράς τοσοούτον μεγάλον ένδιαφέροντος διά τόν Χριστιανόν τής Δύσεως. Ο Έλλην θεολόγος, άν και έχει έπωφεληθή άνυπολογίστως εκ τής εκπαυδέσεως εις τας Γερμανικάς σχολάς, έν τούτοις δέν έχει εισέτι καλά-καλά αντίληψη τήν πίεσιν του περιβάλλοντος αυτού, ίνα έπιστρέψη εις τήν ιδίαν του παράδοσιν» (σελ. 148).

«Αναμφιβόλως, τό πάθος διά τήν δράσιν, τό όποιον τώρα επικρατεί (εις τά νέα θρησκευτικά κινήματα), θά σταματήσει. Είναι μία άποψις τής γοητείας, τήν όποιαν έξασκεί ό πυρωτός πολιτισμός τής Δύσεως επί του Νεοέλληρος... Δυνάμεθα να είμεθα βέβαιοι, ότι ό άποστολικός ζήλος και ή άφοσιώσις, άτινα είναι τόσον φανερά εις τούς θρησκευτικούς όργανισμούς, μίαν ήμέραν θά οδηγήσωσιν εις μίαν άρόπτωσιν, όπου άνδρες και γυναίκες θά αισθανθώσι τήν ανάγκην ν' άφοσιωθώσιν έντελώς εις τήν προσευχήν. Τότε, όντως, δυνάμεθα να έλπίζωμεν, ότι θά ιδώμεν μίαν εύρωτάτην αναγέννησιν τής μοναχικής πολιτείας, ήτις θά γεμίση τας αρχαίας μονάς αι όποιαι τώρα μένουσιν έρημοι και εγκαταλελειμμένα» (σελ. 90).

«Η κατά παράδοσιν βυζαντινή ψαλμωδία είναι άκόμη μάλλον ή ήττον γενική, και ψάλλεται πάντοτε άνευ τής συνοδείας μουσικών όργάνων. Μόνον εις μερικάς ένορίας τών πόλεων έχει έν μέρος άντικατασταθή κατά τά τελευταία έτη από αυτό τό νόθον τέκνον τών κατά περίεργον τρόπον συνδεμένων γυνέων, τήν λεγομένην εδρωπαϊκήν χορωδίαν. Είς τήν καθαράν αυτής μορφήν ή πατροπαράδοτος ψαλμωδία δύναιται να προεξήγη έκστασιν, με τήν ύπερφυσικήν αυτής ώρασιότητα. Ουδέποτε θά λησμονήσω τήν ψαλμωδίαν τών μοναχών τής Μονής Πετρακής, οτινες συναθροίζονται κάθε πρωίαν εις τήν μικράν αυτών εκκλησίαν, έν φ αι Άθήναι είναι βυθισμένοι εις τό σκοτός» (σελ. 58).

«Εν γένει, όπου τά νέα θρησκευτικά κινήματα έχουσιν εξασκήσει μίαν άποτελεσματικήν έπιρροήν, επικρατεί ένα ύψηλόν επίπεδον λειτουργικής κοσμιότητας, άν και πρέπει να όμολογηθί, ότι ώρισμένοι νεωτερισμοί εις τήν μουσικήν κατά τά τελευταία έτη ύπήρξαν άτυχείς, διά να είπωμεν τό έλαχιστον.» (σελ. 138).

«Τά διάφορα κινήματα, πρέπει να όμολογηθί, ότι άπροσέκτως πίσως, έχουσι δανεισθή πολλά εκ τής Δύσεως. Η επίδρασις αυτών εις τόν τομέα τής εικονογραφίας π.χ. ύπήρξεν άξιοθρήνητος. Η θαυμασία παραδόσις τής Έλληνικής Έκκλησίας εγκατελείφη πρός χάριν άσθενών άπομιμήσεων μιás έξησθημένης και κοσμικοποιημένης θρησκευτικής τέχνης τής λατινικής Χριστιανωσύνης. Είς αυτό ή Άποστολική Διακονία έχει δώσει ένα πολύ γενναίον παράδειγμα, και δέν είναι δυνατόν παρά να έλλίξη τις, ότι ή έργασία του Φωτίου Κόντογλου, άν και ιδιότυπος κάπως, θά είναι ή άρχή τής έπιστροφής εις μίαν παράδοσιν, ή όποια δέν έχάθη εις τας άπομεμαρυσμένας επαρχίας μετά τήν άπελευθέρωσιν από τήν Τουρκοκρατίαν» (σελ. 139-140).

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΒΑΡΝΟΣ

Καθηγητής τής Φιλοσοφίας του Πανεπιστημίου Βορείου Καρόλλιας και τής Έλλ. Όρθόδοξης Θεολογικής Σχολής Βοστώνης

ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΤΗΣ 14^{ης} ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

Η ΥΨΩΣΙΣ ΤΟΥ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΕΝ ΤΗΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑ

Ἡ εικονογραφία τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἔχει, κυρίως, συμβολικὸν καὶ δογματικὸν χαρακτῆρα, ἐνῶ ἡ τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας ἔχει, ἰδίως, ἱστορικὸν χαρακτῆρα.

Εἰς πολλὰς εἰκόνας ζωγραφίζονται καὶ ἀπὸ τοὺς ὀρθοδόξους ἁγιογράφους ἐπισημασμέναι εἰκόνας ἀπεικονίζουσαι ἱστορικὰ γεγονότα τῆς Ἐκκλησίας ἢ τοῦ βίου τοῦ Χριστοῦ, τῆς Παναγίας καὶ τῶν Ἁγίων. Ἀλλὰ ἡ τοιαύτη ἀπεικόνισις δὲν εἶναι ἢ στενὴ ἀναπαράστασις ἐνὸς γεγονότος. Μία λειτουργικὴ εἰκὼν δὲν παριστᾷ ἀπλῶς ἐν ἱστορικὸν γεγονός, ἀλλὰ μᾶς δεικνύει ἀπὸ τοῦτο τὸ γεγονός τὴν αἰωνίαν ὄψιν του. Αἱ τοιαύται εἰκόνας, αἱ εἰκονίζουσαι ἱστορικὰ γεγονότα, εἰς τὴν ὀρθόδοξον ἀνατολικὴν ἁγιογραφίαν ἀποπνεύουσι καὶ αὐταὶ τὸν μυστικισμὸν καὶ προκαλοῦσι τὴν κατάνυξιν, λόγῳ τοῦ δογματικοῦ χαρακτῆρος τῆς τέχνης ταύτης, ἢ ὅποια καὶ τὰ ἱστορικὰ γεγονότα τὰ ἀπαθανατίζει, ὡς σωτήρια συμβάντα τῆς θείας οικονομίας. Ἡ λειτουργικὴ εἰκὼν δὲν ἀναπαριστᾷ πράγματα ἢ πρόσωπα ἀπὸ τὸν φθιρόμενον κόσμον τῆς ὕλης, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν ἀνακαινισθέντα κόσμον, ἀνάγουσα ταῦτα εἰς σύμβολα.

Μία τοιαύτη εἰκὼν με «ὑπόθεσιν» (δηλ. θέμα) ἱστορικὴν, εἶναι καὶ ἡ εἰκὼν τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τι-

μίου Σταυροῦ, τὴν ὁποῖαν ἐορτάζει ἡ Ἐκκλησία μας κατὰ τὴν ἰδ' Σεπτεμβρίου.

Εἰς τὸ μέσον τῆς εἰκόνας εἰκονίζεται ἄμβων, καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἵσταται ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Μακάριος, κρατῶν διὰ τῶν δύο χειρῶν τὸν Τίμιον Σταυρόν, καὶ ὑψῶν τοῦτον πρὸς προσκύνησιν, μετὰ τὴν εὑρεσιν αὐτοῦ.

Δεξιόθεν τοῦ ἄμβωνος παρίσταται ἡ ἁγία Ἑλένη, ἣτις ἠξιώθη νὰ ἀνεύρῃ τὸ Τίμιον Ἐύλον, ἐν βασιλικῇ ἀμφιέσει, ἔχουσα ὑψωμένας τὰς χεῖρας εἰς στάσις δεήσεως. Παρ' αὐτὴν ἵστανται μοναχοὶ καὶ μοναχοί, ὅπισθεν δὲ τοῦ Πατριάρχου διακρίνεται διάκονος βαστάζων λαμπάδα, καθὼς καὶ ἕτερος τοιοῦτος ἐμπροσθεν αὐτοῦ. Δεξιόθεν παρίστανται ἄλλοι κληρικοὶ καὶ ἄρχοντες, κάτω δὲ, παρὰ τὰς βαθμίδας τοῦ ἄμβωνος, εἰκονίζονται ἱεροψάλται, διακρινόμενοι ἐκ τῶν ἰδιορρυθμῶν πέλων τοὺς ὁποίους φέρουσιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν σημείων τὰ ὅποια σημαίνουσι διὰ τῶν χειρῶν.

Εἰς τὸ ἄνω μέρος τῆς εἰκόνας, πρὸς τὰ ἀριστερὰ μὲν παρίσταται ναός, πρὸς τὰ δεξιὰ δὲ κουβούκλιον, εἰς τὸ ὁποῖον ὑπάρχει Ἁγία Τράπεζα, ἐφ' ἧς φαίνεται τὸ Ἅγιον Ποτήριον.

Φ. ΚΟΝΤΟΓΛΟΥ

Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ ΩΣ ΠΑΡΑΓΩΝ ΨΥΧΙΚΗΣ ΥΓΕΙΑΣ*

Ὁ Χριστιανισμός, ἡ θρησκεία αὐτῆ τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου, ἐκτὸς τῆς μεταφυσικῆς πλευρᾶς ἐξετάσεως, ἐνέχει πλείστα δυνατότητας θεωρήσεως π.χ. τὴν κοινωνικὴν, ἠθικὴν, παιδαγωγικὴν. Εἰς ταύτας δύναται νὰ προστεθῇ ἡ ἐξέτασις ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς ψυχικῆς ὑγείας, τοῦ τε ἀτόμου (ἀτομικὴ ὑγιεινὴ) καὶ τοῦ συνόλου (κοινωνικὴ ὑγιεινὴ).

Τὴν τελευταίαν ταύτην προτίθεμαι νὰ ἐκθέσω κατὰ τὰ κύρια σημεῖα, ἵνα καταδείξω τὴν ἀξίαν τοῦ Χριστιανισμοῦ ὡς παράγοντος ψυχικῆς ὑγείας, διὰ τε τὸν ὑγιᾶ ἄνθρωπον, τοῦ ὁποίου προφυλάσσει καὶ διατηρεῖ τὴν ψυχικὴν ὑγείαν, καὶ τὸν καθ' οἰονδήποτε τρόπον ψυχικῶς πάσχοντα, τοῦ ὁποίου ἀποκαθιστᾷ ταύτην. Εἰς τὸν τελευταῖον δύναται νὰ περιληφθῇ καὶ ὁ ἁμαρτήσας ἄνθρωπος, δοθέντος ὅτι καὶ οὗτος πάσχει ψυχικῶς κατὰ τινὰ τρόπον, ὑπὸ τὸ κράτος τῶν τύψεων συνειδήσεως καὶ τῆς μεταμελείας. Ὡς ἐκ τούτου δυνάμεθα νὰ ὀμιλῶμεν, περὶ γενικωτέρας ἱαματικῆς ἀξίας τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Ἐν τῇ ἀναγνωρίσει τῆς ἀξίας τοῦ Χριστιανισμοῦ ὡς παράγοντος ψυχικῆς ὑγείας, ἔχομεν ὑπ' ὄψιν καὶ τὸ γεγονός, ὅτι ὁ Διδάσκαλος τοῦ Χριστιανισμοῦ ὑπῆρξε θεραπευτὴς σωμάτων καὶ ψυχῶν, ἀσκήσας τὴν θεραπευτικὴν δι' ἔργων καὶ λόγων, διὰ καθαρῶς σωματικᾶς παθήσεις (θεραπεία παραλύτων, λεπρῶν κλπ.) καὶ διὰ ψυχικᾶς γενικῶς παθήσεις, εἴτε αὗται ἦσαν βαρεῖαι ψυχικαὶ παθήσεις, δι' ἃς τὸ ἄτομον ἦτο ἀνεύθυνον, εἴτε καὶ ψυχικαὶ βιάσανοι, δι' ἃς τὸ ἄτομον ἦτο ὑπεύθυνον λόγῳ παραβάσεως τῶν ἠθικῶν κανόνων, τοῦτέστι λόγῳ ἁμαρτίας. Τὸ «ὑπάγε καὶ μηκέτι ἁμάρτανε» ὑπῆρξε φάρμακον διὰ θεραπείαν ψυχικῶς πάσχοντος λόγῳ ἁμαρτίας.

Εἶναι γνωστόν, ὅτι ὁ ψυχικῶς πάσχων, ἀδιάφορον ἐὰν οὗτος π. χ. καταθλιβῆται λόγῳ ἀντιξοότητων τῆς ζωῆς ἢ λόγῳ παραπτωμάτων, ἀποτείνεται, ἵνα ζητήσῃ βοήθειαν εἴτε εἰς τὸν ἰατρὸν εἴτε εἰς τὸν ἐκπρόσωπον τῆς θρησκείας, ποιῶν οὕτως ἢ ἄλλως προφανῶς ἀλόγως τοῦ ψυχικοῦ παθήματος, ὅπερ μαστίζει αὐτόν.

Ἀπαρχὴ τούτου ἐγένετο ἀπὸ τῆς πρωτογόνου ἐποχῆς, καθ' ἣν ὁ ἐκπρόσωπος τῆς θρησκείας, ὁ μάγος, ἦτο ἱερεὺς ἅμα καὶ ἰατρός. (Τοῦτο ἐξακολουθεῖ καὶ σήμερον εἰσέτι).

Τὸ γεγονός τῆς ἀναζητήσεως βοήθειας παρὰ τοῦ ἐκπροσώπου τῆς θρησκείας προκύπτει ἐκ τῆς διαισθήσεως, τὴν ὁποίαν ἔχει ἐν ἑαυτῷ ὁ ἄνθρωπος, ὅτι δύναται νὰ εὕρῃ τὴν βοήθειαν ταύτην εἰς τὴν θρησκείαν. Ἡ ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης ἐξέτασις τοῦ θέματος ἐπικυρῶνει πράγματι τὴν ὑγιεινὴν καὶ θεραπευτικὴν σημασίαν τῆς θρησκείας, ἐν τῷ προκειμένῳ, τοῦ Χριστιανισμοῦ. Τούτο ἰσχύει εἰδικώτερον διὰ τὴν κατηγορίαν ἐκείνην τῶν ψυχικῶν παθήσεων καὶ βιβάσεων, αἱ ὁποῖαι ἔχουν ὡς ἀφετηρίαν καὶ αἰτίαν ψυχικᾶς συγκρούσεις καὶ δυσαρμονίας, ἀναφερομένας εἰς τὴν ἠθικὴν καὶ θρησκευτικὴν διαβίωσιν τοῦ ἀτόμου. Εἰς τὰς περιπτώσεις

ταύτας ὁ ἔχων ἀνάγκην ψυχικῆς βοήθειας δὲν ἀποτείνεται εἰς τὸν ἰατρὸν, ἀλλ' εἰς τὸν ἐκπρόσωπον τῆς θρησκείας, ἵνα παρ' αὐτῷ ἀναζητήσῃ τὴν ψυχοθεραπείαν. Εἶναι ἐξ ἑτέρου γνωστόν, ὅτι καὶ οἱ σωματικῶς πάσχοντες ἔχουν ἀνάγκην τῆς παραμυθίας διὰ τῶν λόγων τῆς θρησκείας.

Ἴνα κατοχυρώσωμεν τὸν Χριστιανισμὸν ὡς παράγοντα ψυχικῆς ὑγείας, δεόν νὰ καθορίσωμεν καὶ νὰ ἐξετάσωμεν τὰ στοιχεῖα ἐκεῖνα ἐν αὐτῷ, τὰ ὁποῖα προσδίδουν εἰς αὐτὸν τὴν ἐν λόγῳ ιδιότητα. Πρέπει δὲ νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν κυρίως τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ οὐχὶ τὸ γράμμα. «Τὸ γὰρ γράμμα ἀποκτείνει, τὸ πνεῦμα ζωοποιεῖ» (Β' Κορ. 3-6). «Ὁδὸ δὲ τὸ πνεῦμα Κυρίου ἐλευθερία» (Β' Κορ. 3,6-17).

Πράγματι, τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐνέχει θησαυροὺς ψυχικῆς ὑγιεινῆς καὶ δύναται νὰ προφυλάξῃ τὴν ψυχὴν ἀπὸ τῶν ψυχικῶν ἀνωμαλιῶν καὶ παθήσεων. Ἡ χρησιμότης τοῦ Χριστιανισμοῦ, διὰ τὴν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἐπίγειον ζωὴν ἐνδιαφέρει ἡμᾶς τὰ μέγιστα.

Ἄς ἴδωμεν τὰ σχετικὰ διδάγματα τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας, ἅτινα δύνανται νὰ χρησιμεύσουν ὡς βάθρον ψυχικῆς ὑγιεινῆς.

Ἐν πρώτοις, ἄς λάβωμεν ὑπὸ ἐξέτασιν, τὴν ἀγάπην, ἣτις ἀποτελεῖ τὴν πνοὴν τῆς ὅλης χριστιανικῆς διδασκαλίας καὶ τὸ βασικὸν περιεχόμενον αὐτῆς («ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστίν»).

Ἡ ἀγάπη δημιουργεῖ γαλήνην καὶ ἡρεμίαν ἐν τῇ ψυχῇ. Ἡ γαλήνη δὲ τῆς ψυχῆς εἶναι προϋπόθεσις ἢ καὶ ταύτωσημος πρὸς τὴν ψυχικὴν ὑγείαν. Ὑπαρχούσης ἀγάπης ὁ ἄνθρωπος αἰσθάνεται ἑαυτὸν ψυχικῶς αὐτάκη. Εὐχερῶς δὲ γεννᾶται ἐν αὐτῷ ἡ διάθεσις πρὸς βοήθειαν καὶ ἐξυπηρέτησιν τοῦ πλησίον πρὸς φιλοφροσύνην καὶ ἀλληλεγγύην. Ἡ ἀγάπη δημιουργεῖ ὀμαλὰς σχέσεις πρὸς τὸν συνάνθρωπον. Κυριαρχούσης τῆς ἀγάπης, ἐξουδετεροῦται καὶ ἐξοστρακίζεται τὸ μῖσος, τὸ ὁποῖον, ὡς γνωστόν, ἀναταράσσει, τολαιπωρεῖ καὶ βασανίζει τὴν ψυχὴν καὶ τὸν νοῦν καὶ οὕτω δημιουργεῖ ψυχικὸν πάθημα. Ἐπὶ τούτοις διατάσσεται τοῦτο τὴν ὀμαλὴν συμβίωσιν τῶν ἀτόμων. Ἐκ τοῦ μίσους προκύπτει περιφρόνησις, ὕβρις, ἐπιθετικότης, ἐγκληματικότης, κοινωνικὴ ἀναταραχὴ, τοῦτέστι παθολογικὰ κοινωνικὰ φαινόμενα.

Περαιτέρω ἡ ἀγάπη ἀπαλλάσσει τὸν ἄνθρωπον τοῦ φόβου («ἡ ἀγάπη ἔξω βάλλει τὸν φόβον»), ὅστις, ἐκτὸς τῆς ψυχιατρικῆς τολαιπωρίας ὀδηγεῖ, καθ' ἃ γνωρίζομεν, εἰς ψυχικὰς ἀνωμαλίας καὶ παθήσεις. Ὁ φόβος ἀποτελεῖ περιεχόμενον τῶν ἀγχωδῶν ψυχοπαθολογικῶν καταστάσεων.

Ὁ ἄνθρωπος ἔχει τὴν ιδιότητα καὶ τὴν ἀνάγκην τοῦ ἀγαπᾶν καὶ ἀγαπᾶσθαι. Ἐκ τῆς ἱκανοποιήσεως καὶ τῆς ἰσορροπίας τῶν δύο τούτων ἐξαρτᾶται ἡ ὀμαλὴ ψυχικὴ κατάστασις αὐτοῦ. Τὸ ἀγαπᾶσθαι νοεῖται ὡς ἀγάπη τοῦ ἰδίου ἑαυτοῦ παρ' ἡμῶν αὐτῶν (αὐταγάπη, ἐγώκεντρικὴ ἀγάπη) καὶ ὡς ἀγάπη παρὰ τῶν ἄλλων. Ἡ αὐταγάπη ἔχει ἠθικὴν ἀξίαν, ὅταν ρυθμίζεται συμφῶνως πρὸς τὴν ἀγάπην τοῦ πλησίον ἢ ἐν γένει

* Ἀνακόλνωσις εἰς τὸ κατὰ Μάϊον συγκληθὲν Ἑλληνο-χριστιανικὸν Συνέδριον.

δταν δὲν μισεῖ τὸν πλησίον. Ἐχει διαπιστωθῆ ὅτι, δταν δὲν ἀγαπᾷ τις τὸν πλησίον του, κατ' οὐσίαν δὲν ἀγαπᾷ καὶ βλάπτει ἑαυτὸν. Ἡ τοιαύτη ἔλλειψις ἀγάπης πρὸς ἑαυτὸν καὶ πρὸς τὸν πλησίον εἶναι ἐπιβλαβῆς ἀπὸ ἀπόψεως ψυχικῆς ὑγείας, ὅσον καὶ τὸ μισεῖν.

Κατὰ ταῦτα, ἡ ἀγάπη ὑπὸ τὴν χριστιανικὴν ἔννοιαν εἶναι παράγων τῆς ἀτομικῆς καὶ κοινωνικῆς ψυχικῆς ὑγεινῆς. Αὕτη διαφυλάττει τὴν ὑγείαν τοῦ ἀτόμου καὶ εὐδοοῖ τὴν ὁμαλὴν κοινωνικὴν συμβίωσιν. Ἐν τῇ ὁμαλῇ κοινωνικῇ συμβίωσει ἡ ἀγάπη εἶναι ὁ συνδετικὸς κρίκος μεταξὺ τῶν ἀτόμων. Δι' αὐτῆς ὁ Χριστιανισμὸς θέλει νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ὑγιᾶ καὶ εὐτυχούσαν κοινωνίαν.

Ἡ ἀγάπη δέον νὰ ἐνυπάρχῃ εἰς πάσας τὰς ἐκδηλώσεις τοῦ ἀνθρώπου. Ἄλλως ἐκτρέπει καὶ αὐτὴν τὴν θρησκευτικὴν ἐνάσκησιν εἰς ἐκδήλωσιν καταστροφῆς, ὡς τοῦτο συνέβη κατὰ τὸν Μεσαίωνα. Οὕτως, ὡς γενικὸς κανὼν ἰσχύει, ὅτι ὅσω ἀφρονωτέρα ἀγάπη ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ Χριστοῦ, τοσούτω περισσοτέρα ἡ ψυχούγιεινὴ προφύλαξις ἐξ αὐτῆς.

Ἐτερον βασικὸν στοιχεῖον τοῦ Χριστιανισμοῦ εἶναι ἡ πίστις. Ἡ πίστις ὡς ἐκδήλωσις τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, δι' ἧς ὁ ἄνθρωπος δέχεται τι ὡς ὑπάρχον ἀνευ λογικῶν ἀποδείξεων, εἶναι τι αὐτογενὲς καὶ αἰθόρμητον, καὶ πέραν πάσης λογικῆς καὶ νοητῆς συλλήψεως. Ἡ ζωὴ τοῦ μεμονωμένου ἀνθρώπου καὶ τῆς ἀνθρωπότητος ἔχει ἐποικοδομηθῆ εἰς τὴν προϋπόθεσιν ταύτην διὰ πλεῖστα ὄσα θέματα. Ἀφήροντες κατὰ μέρος τὴν σημασίαν τῆς πίστεως διὰ τὸν σχηματισμὸν τῆς βιοθεωρίας καὶ τὴν δι' αὐτῆς μεταφυσικὴν οἰκοδόμησιν τοῦ ἀνθρώπου, λέγομεν ὅτι ἡ πίστις εἶναι μέσον προσανατολισμοῦ ἐν τῇ ζωῇ καὶ ἀποτελεῖ προϋπόθεσιν δημιουργίας τρόπου ζωῆς. Ἡ πίστις συνεπιφέρει τὴν ἐλπίδα, τὴν παρηγορίαν, τὴν ἀνακούφισιν καταργεῖ δὲ τὴν ἀπογοήτευσιν, τὴν ἀβεβαιότητα καὶ τὸ αἰσθημα ἀνασφαλείας. Διὰ τῆς πίστεως ἡ ἀβεβαιότης μεταβάλλεται εἰς βεβαιότητα καὶ ἡ ἀνασφάλεια εἰς ἀσφάλειαν. Τὰ αἰσθήματα βεβαιότητος καὶ ἀσφαλείας ἡρεμοῦν καὶ τονώνουν τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου. Ἐν ἐναντία περιπτώσει ἐπέρχεται ἀγχώδης κατάστασις, νευρικαὶ διαταραχαὶ καὶ ψυχικὴ πάθησις. Ἰδίως τὸ αἰσθημα τῆς ἀνασφαλείας ἀδξάνει τὸ ἄγχος τῆς ζωῆς καὶ τὴν βιομέριμναν, ἥτις οὐ μόνον πληροῖ ὀδύνην τὴν ζωὴν, ἀλλὰ καὶ ὀδηγεῖ εἰς νευρικὰ καὶ ψυχικὰ διαταραχὰς. Οὕτως ἡ πίστις ἀποδεικνύεται ὡς ὑψίστης σημασίας παράγων ψυχικῆς ὑγεινῆς.

Ὁ Χριστιανισμὸς διδάσκει περὶ τῆς ἀγιότητος, ἀγαθότητος, δικαιοσύνης καὶ ἀγάπης τοῦ Θεοῦ Δημιουργοῦ καὶ Πατρὸς, ὅστις μεριμνᾷ διὰ τὰ πλάσματα αὐτοῦ. Ἡ πρὸς τοιοῦτον δημιουργὸν σχέσις τοῦ ἀνθρώπου ἔχει διὰ τὴν ψυχὴν εὐεργετικὰ ἐπακόλουθα, διότι ἡ μέριμνα καὶ ἀγωνία διὰ τὴν ζωὴν ἀντιμετωπίζονται δι' ἡρέμον ἐγκατερέθεις καὶ θάρρους, αἱ θλίψεις αὐτῆς καὶ αἱ ὀδύνα ἀπαλύνονται ἢ ἐξαιλεφρονται, ἢ ψυχῇ τονοῦται εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, τὰ δὲ πέραν τῆς ἀνθρωπίνης δυνατότητος ἐγκείμενα ἐναποτίθενται εἰς τὴν θείαν κρίσιν καὶ βούλησιν. Καὶ αὐτὸς ὁ θάνατος χάνει τὴν ἀξίαν του, ἐφ' ὅσον ἔχομεν ἀναποθέσει τὴν ζωὴν ἡμῶν εἰς ἓνα τοιοῦτον Πατέρα Δημιουργόν. Ἐν γένει τὰ παντοειδῆ παθήματα εἴτε τὰ τυχαῖα εἴτε τὰ παρὰ τῶν

ἀνθρώπων προερχόμενα χάνουν τὴν ὀδυνηρότητά των.

Στοιχεῖα τῶν ὁποίων εἶναι ἀναμφισβήτητος ἡ ἀξία ὑγεινῆς εἶναι ἡ συγγνώμη καὶ ἡ χάρις ὡς αὐταὶ κηρύσσονται ὑπὸ τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας.

Ὡς γνωστόν, παραβαίνοντες τὰς ἠθικὰς ἐντολὰς ἔχομεν τύψεις συνειδήσεως, αἰτίως καταπιέζον τὴν ψυχὴν καὶ ὀδηγοῦν εἰς αὐτοταλαιπωρίαν, αὐτοπεριφρόνησιν, αὐτοκατηγορίαν καὶ πολλάκις εἰς αὐτοκαταστροφήν, δημιουργοῦν δηλαδή ψυχικὴν κατάστασιν τεταραγμένην, ἀνώμαλον, νευρωτικὴν, ὡς λέγομεν.

Ὁ Θεὸς τοῦ Χριστιανισμοῦ δέχεται τοὺς μετανοοῦντας καὶ δὲν περιφρονεῖ τοὺς ἀπολωλότας. Συγχωρεῖ τοὺς ἁμαρτωλοὺς.

Διὰ τῆς συγγνώμης, κατόπιν μετανοίας, ἀφαιρεῖται τὸ δηλητήριον τῶν τύψεων. Οὕτως ὁ ἄνθρωπος ἀπαλλάσσεται τῆς ἐξ αὐτῶν ἀπελπισίας, σφίζεται καὶ δὲν ἀφήνεται νὰ ὀδηγηθῆ εἰς τὴν νεύρωσιν. Ἡ συγγνώμη ἐπιδραῖ ἀπολυτρωτικῶς ἐπὶ τῆς ταλανιζομένης ψυχῆς.

Διὰ τῆς συγγνώμης καὶ τῆς παρεχομένης χάριτος παρέχεται γαλήνη καὶ ἡρεμία, ἐπέρχεται λύσις τῶν ψυχικῶν προβλημάτων καὶ διευθέτησις αὐτῶν ἐν τῇ ψυχῇ καὶ τῷ νῷ τοῦ ἀνθρώπου. Ἐν ᾧ τὰ γεγονότα τῆς ζωῆς θὰ ἠδύναντο τὰ δημιουργῶσι δυστυχή καὶ ἀγωνιώδη ζωὴν, αἱ συνεχεῖς δὲ τύψεις νὰ ὀδηγήσουν εἰς ψυχικὰς ἀνωμαλίας καὶ ἐξαθλίωσιν, διὰ τῆς συγγνώμης καὶ χάριτος ἐξομαλύνονται ταῦτα καὶ ἡ ψυχὴ ἡρεμεῖ.

Οὕτως ἡ συγγνώμη καὶ ἡ χάρις καθίστανται εὐεργετικώτεροι καὶ εἶναι ἰσχυρότεροι τῆς τιμωρίας, ἥτις, προκαλοῦσα φόβον, δυσχεραίνει πολλάκις τὰ πράγματα.

Παρὰ τὴν συγγνώμην καὶ τὴν ἀγάπην, περὶ ἧς ἦδη ὁ λόγος ἐν ἀρχῇ, δὲν παραβλέπεται ἡ ἀπαίτησις ἠθικῆς τελειοποιήσεως τοῦ ἀνθρώπου. Ἄλλ' ὁ ἀποτυγχάνων ἐν τῇ προσπαθείᾳ τῆς ἠθικῆς ἐνασκήσεως δὲν ἀφήνεται νὰ γίνῃ ἐρμαιοὺς τῶν τύψεων, ἀλλὰ (διὰ τῆς συγγνώμης καὶ τῆς χάριτος) ἐπανευρίσκει τὴν κατάστασιν τῆς γαλήνης, ἵνα δυνηθῆ νὰ συνεχίσῃ τὸν φιλότιμον ἀγῶνα.

Κατὰ τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν, ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀνυψωθῆ εἰς τέκνον τοῦ Θεοῦ Πατρὸς. Τοῦτο σημαίνει δι' ἕκαστον ἄνθρωπον, ὅτι δὲν ὑπάρχει διάκρισις αὐτοῦ πρὸς τοὺς ἄλλους, διότι ὅλοι εἶναι τέκνα τοῦ αὐτοῦ Πατρὸς καὶ ἔχουν ἐνώπιον αὐτοῦ τὴν αὐτὴν ἀξίαν. Τοιοτοτρόπως ὁ ἄνθρωπος ὡς μεμονωμένον ἄτομον προσλαμβάνει ἀξίαν ἐναντι τῶν συνανθρώπων του, τὸ ἐγὼ του αἰσθάνεται ἱκανοποίησιν καὶ ἀποκτᾷ τὴν αὐτὴν ἐλπίδα καὶ βεβαιότητα διὰ τὴν διάσωσίν του. Τὰ αἰσθήματα ἀναξιότητος καὶ μειονεκτικότητος, τὰ ἐν τῇ συναλλαγῇ μετὰ τῶν συνανθρώπων δημιουργούμενα, ἐξαλειφονται ἐπὶ τῇ βεβαιώσει, ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἴσης ἀξίας ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ Πατρὸς.

ὑπὸ τὰς ἀνωτέρω προϋποθέσεις ἀπαμβλύνονται αἱ ἐκ τῆς ζωῆς ἀπογοητεύσεις, δίδεται θάρρος καὶ ὑπομένη ὁ ἄνθρωπος τὰς πικρίας καὶ τὰς στερήσεις τῆς ζωῆς του καὶ νὰ ἀντιμετωπίζῃ τὰ προβλήματά του. Ἐξ ἑτέρου δὲ ἐξουδετερώνεται ὁ παθογόνος παράγων τῆς μειονεκτικότητος, ὅστις δημιουργεῖ, ὡς γνωρίζομεν, ψυχικὰς ἀνωμαλίας καὶ οἱ ἐκ τῆς ζωῆς ἐν γένει παθογόνοι ἐκεῖνοι συντελεστοί, δι' οὓς ἔχει δημιουργηθῆ ὁ ιδιαίτερος κλάδος τῆς κοινωνικῆς ψυχιατρικῆς.

Θάρρος διὰ τὴν ζωὴν ἀνευ ὁμῶς ὑπερηφανείας καὶ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΧΡΥΣΟΓΕΛΟΣ

Είς τὴν νῆσον Σίφνον, μίαν ἀπὸ τὰς ὠραιότερας Κυκλάδας μας, ἡ ὁποία ὑπῆρξεν ἡ γενετειρά του καὶ ἡ ἀφιετηρία τῆς μετέπειτα ἐνδόξου του δράσεως, ἐτελέσθησαν πρὸ τινῶν ἡμερῶν τὰ ἀποκαλυπτήρια τῆς προτομῆς τοῦ Μεγάλου Διδασκάλου τοῦ Γένους μας Νικολάου Χρυσογέλου.

Οὗτος, ἀφοῦ ἐπὶ εἰκοσαετιᾶν εἶλην διηύθυνεν τὴν ἐκεῖ πολύφημον «Σχολὴν τοῦ Παναγίου Τάφου», ποῦ ἐπὶ Τουρκοκρατίας ὑπῆρξεν τὸ πνευματικὸν φυτώριον ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἡ Ἑλληνορθόδοξος Ἐκκλησία μας ἤντηει τοὺς ζηλωτὰς ποιμένας τῆς, ὅταν ἐξεραγάγη ἡ Ἐπαναστάσις μετέσχε ἐνεργῶς εἰς τὸν ἀγῶνα, εἰς τὸν ὁποῖον προσέφεραν μεγίστας ὑπηρεσίας, χρηματίας καὶ Γραμματεὺς ὄλων σχεδὸν τῶν Ἐθνικῶν μας Συνελεύσεων. Μετὰ δὲ τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ Γένους μας, ὁ ἀείμνηστος Κυβερνήτης Καποδίστριας, σχηματίσας τὴν πρώτην Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν, εἰς αὐτὸν ἀνέθεσεν τὸ Ὑπουργεῖον Ὁρησκειμάτων καὶ Παιδείας, εἰς τὸ ὁποῖον ἀπέδιδεν οὗτος, ὡς γνωστὸν, μεγίστην σημασίαν, διότι εἶχε παρακολουθήσει τὴν δρᾶσιν, καὶ ἐξέτιμα ἀπολύτως τὰς ἀρετάς του. Ὡς πρῶτος δὲ Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας καὶ Ὁρησκειμάτων ἐπετέλεσεν ὄντως ἔργον μέγα. Καὶ ἀνευδοκίμως εἶναι αὐτὸς ὁ θεμελιωτὴς τὸσον τῆς Δημοσίας μας Ἐκπαιδεύσεως ὅσον καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν μας πραγμάτων.

Διότι ἡ κατάστασις τότε ἦτο χαώδης. Καὶ οὔτε Ἐκπαίδεισι, οὔτε Σχολεία ὑπῆρχαν, ἀλλὰ οὔτε καὶ νοαί, διότι τοὺς πλείστους εἶχαν πυρπολήσει οἱ Τούρκοι. Ἡ δὲ Ἑλλάς, ἔπειτα ἀπὸ τοὺς ἐπταετείς ἡρωϊκοὺς καὶ μαρτυρικοὺς τῆς ἀγῶνας, ἦτο σωρὸς καπνίζοντων ἐρείπιων. Καὶ ὅπως ἀναφέρει ἡ Γραφή διὰ τὴν Γ' ἡν, ὅταν πρωτοεξῆλθεν ἀπὸ τὸ χάος, «ἀμωρφοῦ καὶ ἀκατασκευάστου».

Καὶ ὅμως ὁ Νικόλαος Χρυσόγελος, κατὰ τὸ διάστημα τῶν τριῶν περιπτῶν ἐτῶν τῆς Ὑπουργίας του, μέχρι δηλαδὴ τῆς δολοφονίας τοῦ Καποδίστρια, ἴδρυσεν 150 Δημοτικὰ σχολεῖα, 41 Ἑλληνικὰ, καὶ τέσσαρα Γυμνάσια. Ἀνήγειρε δὲ ἐπιπροσθέτως διὰ τὴν στέγασιν τῶν μαθητῶν καὶ 150 περίπου ὠραία διδασκτήρια ἀνά τὴν χώραν.

Διακρινόμενος δὲ διὰ τὴν εὐσέβειάν του, ἐμερίμνησεν μὲ στοργὴν καὶ μὲ ἐνδιαφέρον διὰ τὰ Ἐκκλησιαστικὰ μας πράγματα συστήσας δύο ἐπιτροπὰς. Μίαν δηλαδὴ διὰ τὴν ἐξακριβωσιν τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τῆς ἐν γένει καταστάσεως τῶν Μο-

νῶν, τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τοῦ ἱεροῦ Κλήρου. Καὶ ἄλλην διὰ τὴν σύνταξιν Εὐχολογίου, Ἱερᾶς Καττήρησεως καὶ Ἐκκλησιαστικῆς Συνόδου, πρὸς χρῆσιν τῶν σχολείων. Ἐπεσκεύασε δὲ ἡ καὶ ἀνήγειρε διαφόρους ναοὺς, συστήσας ἐπιπροσθέτως εἰς τὸν Πόρον ἱεροσπουδαστήριον διὰ τὴν μόρφωσιν τῶν Κληρικῶν.

Ὅταν δὲ πάλιν ἐκλήθη διὰ δευτέραν φορὰν ἡ ἀναλάβη κατὰ Δεκέμβριον τοῦ 1849 τὸ Ὑπουργεῖον Ὁρησκειμάτων καὶ Παιδείας, πρωτίστη του μέριμνα ὑπῆρξεν ἡ ἀποκατάστασις ὁμαλῶν σχέσεων καὶ συνδέσμου εἰρήνης καὶ ὁμονοίας μετὰ τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, ὁ ὁποῖος εἶχε διακοπῆ πρὸς μεγάλην δυσφορίαν τοῦ εὐσεβοῦς Ἑλληνικοῦ λαοῦ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1833. Ὑπῆρξεν δὲ ὁ πρωτεργάτης τῆς ἐκδόσεως ἐπὶ Πατριάρχου Ἀνθίμου τοῦ Συνοδικοῦ Τόμου, διὰ τοῦ ὁποῖου ἡ Αὐτοκέφαλος Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία ἐπαναστηρήθη εἰς τὸ ἀρραγὲς θεμέλιον τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῆς Παραδόσεως.

Γενικῶς ὁ Νικόλαος Χρυσόγελος ὑπῆρξεν μίαν ἀπὸ τὰς ἐπιφανεστέρους μορφὰς τοῦ ἀγῶνος τῆς Ἐθνικῆς μας Παλιγενεσίας. Προξενεῖ δὲ ἀληθῶς κατάπληξιν εἰς τοὺς μελετητὰς του ἡ ἀδαμαντίνη στερεότης καὶ καθαρότης τοῦ χαρακτῆρός του.

Τὴν Κυβέρνησιν κατὰ τὴν τελετὴν τῶν ἀποκαλυπτηρίων τῆς προτομῆς του ἐξεπροσώπησεν ὁ Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν κ. Δημ. Ἀλιμπράντης, ἀπευθύνας καὶ ὠραῖαν προσολογίαν, τὴν δὲ Ἐκκλησίαν μας, ἐντολῇ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου, ὁ Διευθυντῆς ἡμῶν κ. Σπεράντσας, προσφωνήσας καὶ οὗτος καταλλήλως, καταθέσαντες καὶ στέφανον δάφνης. Στέφανον ἐπίσης δάφνης κατέθεσεν καὶ ὁ Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης κ. Παπακωνσταντίνου, ἐπροσωπηθεὶς ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως τοῦ Ὑπουργείου, τοῦ Ὑπουργοῦ Παιδείας καὶ Ὁρησκειμάτων ἀπουσιάζοντος δυστυχῶς ἐντελῶς.

Καὶ ὅμως εἰς τοὺς τραγεῖς καὶ δυσκόλους αὐτοὺς καιροὺς μας, ποῦ διαρκῶς ἐντείνεται τριγύρω μας ἡ ἠθικὴ κρίσις καὶ ἀπισχνάινεται ἡ ἀγάπη πρὸς τὰς παλαιὰς καὶ ἀγνάς μορφὰς τῆς ζωῆς, μορφὰς ἠθικαὶ μεγάλαι, ὅπως τοῦ ἀειμνήστου Διδασκάλου τοῦ Γένους μας Νικολάου Χρυσογέλου, πρέπει νὰ προβάλλωνται ὡς πρότυπα. Διότι ἀποτελοῦν φάρους φωτεινοὺς Πατριδολατρίας καὶ Ὁρθοδόξου βιώματος, οἱ ὁποῖοι μᾶς καταυγάζουν καὶ μᾶς καθοδηγοῦν μέσα εἰς τὴν νέφωσιν καὶ τὰ σκότη ποῦ μᾶς περιβάλλουν.

ἀλαζονείας, ταπεινότης ἄνευ μειοεκτικότητος, ὑπομονῆ καὶ ἐγκαρτέρησις ἐν τῇ δυστυχίᾳ, ἄνευ ὁμως ἀπελπισίας, εἶναι τὰ σχετικὰ ἐκεῖνα στοιχεῖα τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστιανισμοῦ, τὰ ὁποῖα παρέχονται διὰ τὴν ψυχικὴν ὑγιεινὴν.

Ἡ προσευχὴ διὰ τῆς αὐτοσυγκεντρώσεως καὶ περισυλλογῆς καθίσταται μέσον ἀνατάσεως τῆς ψυχῆς καὶ ἐπικοινωνίας μετὰ τοῦ Θεοῦ Πατρός, εἰς τὸν ὁποῖον ἀναφέρονται σὺν τοῖς ἄλλοις τὰ δεινοπαθήματα καὶ αἱ ἁμαρτίαι. Ἀποτελεῖ αὐτὴ εἶδος ἐξομολογήσεως, περὶ ἧς κατωτέρω, καὶ δι' ἧς ὡς γνωστὸν ἐπέρχεται ἀνακούφισις καὶ κάθαρσις τῆς ψυχῆς. Διὰ τῆς προσευχῆς ὁ ἄνθρωπος ἀπαλλάσσεται τῆς καταθλίψεως, ἀποκτᾷ θάρρος νὰ ὑποφέρῃ τὰς ἀτυχίας καὶ νὰ ὑπερνικήσῃ τὰς ἁμαρτίας του καὶ ἀποκαθιστᾷ τὴν ψυχικὴν του γαλήνην. Οὕτω καὶ ἡ προσευχὴ καθίσταται στοιχεῖον ψυχικῆς ὑγείας, διότι ἐλαφρύνει τὴν ψυχὴν ἀπὸ τὸ βᾶρος τῶν ψυχικῶν συγκρούσεων ἢ τῶν παθημάτων ἐκ τῆς ζωῆς.

Συναφῆς πρὸς τὴν προσευχὴν εἶναι καὶ ἡ ἐξομολογήσις. Ἡ ἐξομολογήσις εἶναι ἐν πολλοῖς ταυτόσημος πρὸς ψυχοθεραπείαν. Ὁ ἐξομολογούμενος ὡς καὶ ὁ ψυχοθεραπευόμενος ἀναφέρουν τὰς ἀπὸ ὁμαλῆς συμπεριφορᾶς καὶ ὁμαλῆς ψυχικῆς ἐξελιξέως παρεκκλίσεις αὐτῶν, αἰτινες εἰς πλείστας περιπτώσεις ἀποτελοῦν κατ' οὐσίαν ἠθικὰ παραπτώματα. Ὁ ψυχοθεραπευτὴς (καὶ ὁ ἐξομολόγος) ἀνευρίσκει τὰς συνει-

δητὰς ἢ ἀσυνειδήτους αἰτίας τοῦ ψυχικοῦ κακοῦ καὶ θεραπεύει αὐτό. «Καὶ γνώσεσθε τὴν ἀλήθειαν καὶ ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς» (Ἰωάν. 8,32).

Διὰ τῆς κατὰ τὴν ἐξομολογήσιν νοουθεσίας δύναται νὰ παρασχεθῇ ψυχοθεραπευτικὴ βοήθεια, ἰδίως εἰς τὰς περιπτώσεις ἐκεῖνας, εἰς ἃς ὑπάρχει ἀσυνειδήτος τύψις καὶ ὡς ἐπακόλουθον αὐτοτιμωρία. Πλείστα νευρωτικὰ ἐκδηλώσεις, μελαγχολικαὶ καταστάσεις, δυσθυμία, ἀπογοητεύσεις, ἀποθαρρυνσις ἐκ τῆς ζωῆς, αἰσθημα ἀπαισιοδοξίας καὶ ἐγκαταλείψεως ἐν τῇ ζωῇ μὴ εὐρεσις παρηγορίας ἐν τῇ θρησκείᾳ ἢ ἄλλου, βασίζονται εἰς ὑποσυνειδητὸν αἰσθημα ἐνοχῆς μετ' αὐτοτιμωρίας, ὅπερ συνήθως προκύπτει ἐκ τῆς συγκρούσεως μεταξὺ ἐνστικτοῦ τινὸς τάσεως καὶ ἠθικῆς συνειδήσεως. Ὡς γνωρίζομεν, ἡ ψυχικὴ ταλαιπωρία καὶ ἡ δυστυχία τοῦ ἀνθρώπου προκύπτουν ἐκ τῆς συγκρούσεως τῶν κατωτέρων ψυχικῶν στοιχείων (ἐνστικτωδῶν ἐγωϊστικῶν τάσεων) πρὸς τὰ ἀνώτερα (λογικῆν, ἠθικῆν, ἠθικῆν συνειδήσιν). Τὸ ζῶον δὲν ἔχει συγκρούσεις, εἶναι ἀπολύτως σύμφωνον πρὸς ἑαυτό, κατ' ὅτι εἶναι ἐνστικτος μηχανή. Ὁ ἄνθρωπος ὁμως παρουσιάζει ἀντινομίας καὶ ἀντιθέσεις ἐν ἑαυτῷ, ἐκτελεῖ πράξεις, αἰτινες ἐπιβάλλονται παρὰ τὴν ἀντίθεσιν τῆς λογικῆς καὶ τῆς καλῆς του προθέσεως καὶ δι' ἃς μεταμελεῖται καὶ πάσχει.

[Συνεχίζεται]

Κ. Δ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ
Καθηγητῆς Πανεπ. Ἀθηνῶν

Η ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΤΗΣ Α. Μ. ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΘΗΝΩΝ κ. ΔΩΡΟΘΕΟΥ ΕΙΣ ΥΔΡΑΝ

Ἡ Α. Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Δωρόθεος εἰς τὰ πλαίσια τῆς ποιμαντικῆς του ἀποστολῆς πραγματοποιῶν ἐπισκέψεις καὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας τῆς Χώρας ἡμῶν καὶ κατόπιν προσκλήσεως τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ὑδρας, ὅπως εὐαρεστηθῆ καὶ παραστῆ κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Νήσου, τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, τιμῆσι δ' ἅμα καὶ τὴν γενέτειραν Αὐτοῦ, ἐπισκέψθη τὴν νῆσον Ὑδραν. Οὕτω τῇ 14ῃ π. μηνὸς ὁ Μακαριώτατος συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Μαραθῶνος καὶ τῆς λοιπῆς ἀκολουθίας Αὐτοῦ, ἀνεχώρησε διὰ τὴν Ὑδραν τὴν 8ην πρωϊνὴν ἐκ τῆς νηοδόχης τοῦ λιμένος Πειραιῶς διὰ τοῦ πολεμικοῦ πλοίου «Λάσκος» εὐγενῶς παραχωρηθέντος παρὰ τοῦ Γεν. Ἐπιτελείου Ναυτικοῦ.

Μετὰ τριῶρον περίπου πλοῦν ἀφίχθησαν εἰς Ὑδραν, ὅπου ἐπεφυλάχθη αὐτῷ θερμότητι ὑποδοχὴ ἐκ μέρους τοῦ ἱεροῦ Κλήρου καὶ τῶν κατοίκων τῆς νήσου. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ὑδρας ὑπεδέχθη τὸν Μακαριώτατον εἰς τὰς πύλας τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ. Μετὰ τὴν δοξολογίαν, καθ' ἣν ὁ Σεβ. Ὑδρας προσεφώνησεν τὴν Α. Μακαριότητα, οὗτος συγκεκινημέ-

νος βαθύτατα, ἀνταπήντησεν ἀναμνησθεὶς τῆς ἀγάπης καὶ τῆς φιλόφρονος ἐκδηλώσεως τοῦ ὡς εἴρηται ἱεράρχου ὡς καὶ τοῦ συνδέσμου αὐτοῦ πρὸς τὴν ἡρωικὴν νῆσον, εὐχαριστήσας ἅμα πάντας διὰ τὴν προσγενομένην τιμὴν. Τὸ ἑσπέρας ὁ Μακαριώτατος προέστη τοῦ ἑσπερινοῦ καὶ τῆς λιτανείας καὶ τὴν ἐπομένην ἐλειτούργησε μετὰ τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Μαραθῶ-

νος ὁμιλήσας λίαν ἐπικαίρως. Κατὰ τὴν ἐκεῖ παραμονὴν τοῦ Μακαριώτατου ἐγένετο δεξιῶσις χάριν Αὐτοῦ ἐν τῷ Δημαρχιακῷ καταστήματι, τοῦ Δημάρχου τῆς πόλεως ἐκφράσαντος τὴν χαρὰν αὐτοῦ ἐπὶ τῇ ἀφίξει εἰς τὴν γενέτειραν Αὐτοῦ, ὑποβαλόντος ἅμα τὰ σεβάσματα αὐτοῦ τε καὶ τῶν κατοίκων τῆς νήσου. Ὁ Μακαριώτατος λίαν συγκεκινημένος ἀπήντησε εὐχαριστήσας αὐτὸν θερμῶς. Εἶτα ἐνεχείρισε τὸ ποσὸν τῶν 3.000 δραχμ. εἰς τὸν Δήμαρχον διὰ τοὺς ἀσθενεῖς κατοίκους τῆς νήσου, ἑτέρας δὲ 2.000 τῷ οἰκίῳ Μητροπολίτῃ διὰ τὸν αὐτὸν σκοπὸν. Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἐπομένης 15ῆς ἐπέστρεψε προπεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ὑδρας καὶ τοῦ λαοῦ ἐκδηλώσεων ἐκφραζουσῶν τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς τὸ πρόσωπον Αὐτοῦ.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

'Αληθής Ποιμήν.

'Ο Μακαριώτατος 'Αρχιεπίσκοπός μας, παρὰ τὰ μέχρι τοῦδε εἰωθότα, καὶ παρὰ τὴν συνεχῆ του ἀπασχόλησιν μὲ τὰ μεγάλα ζητήματα τῆς 'Εκκλησίας, ἐπισκέπτεται τακτικῶς τοὺς διαφόρους ναοὺς καὶ τὰ διάφορα 'Εκκλησιαστικά ἱδρύματα τῆς 'Αρχιεπισκοπῆς.

Τοιοῦτοτρόπως, τοῦ παρέχεται ἡ εὐκαιρία ν' ἀντιληφθῆ ἄμεσως, καὶ νὰ ἐποπτεῖ αὐτοπροσώπως τὴν τήρησιν τῆς 'Εκκλησιαστικῆς τάξεως. Καὶ ἡ νὰ ἐκφράσῃ τὴν χαρὰν του διὰ τὴν εὐρυθμίαν της. "Ἡ νὰ ἐλέγξῃ πατρικῶς διὰ τὰς παρατηρουμένας τυχὸν ἐλλείψεις. "Ἡ καὶ ν' ἀπευθύνῃ παραινέσεις καὶ συμβουλὰς πρὸς τοὺς ἱερεῖς καὶ πρὸς πάντας τοὺς ἀρμοδίους, διὰ τὴν καλυτέραν διαρρυθμίωσιν τῆς ἐργασίας των.

Εἶναι φανερὰ τὰ εὐεργετικά ἀποτελέσματα τῶν ἐπισκέψεων αὐτῶν. Οἱ καλοὶ ἐργάται τῆς 'Εκκλησίας ἀναγνωρίζονται καὶ ἱκανοποιοῦνται, ἐπανξανομένου οὕτω τοῦ ζήλου των. Οἱ ἀμελεῖς φοβοῦνται καὶ ἀφηνιζοῦνται ἐκ τοῦ ληθάργου των. Οἱ χλιαροὶ θερμαίνονται, ζωοποιοῦνται, γίνονται προσεκτικώτεροι, καὶ ἐργάζονται μὲ μεγαλυτέραν ἐπιμέλειαν καὶ ἀποδοτικότητα. Τὸ Χριστιανικὸν τέλος πλήρωμα χαίρει ἐκ βαθέων, καὶ συνδέεται περισσότερο καὶ στενωτέρω μὲ τὴν Μητέρα του 'Εκκλησίαν, διότι βλέπει τὸν 'Αρχηγὸν της, μὲ στοργὴν καὶ μὲ ἀγάπην νὰ ἐπιβλέπῃ καὶ νὰ παρακολουθῆ ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὸ ἔργον, ποὺ συντελεῖται εἰς τὰς 'Ενορίας των.

'Αληθῶς! 'Ο καλὸς ποιμὴν «γινώσκει» τὰ πρόβατά του, καὶ «γινώσκεται» ὑπ' αὐτῶν.

Νὰ προστατευθοῦν τὰ τέκνα τῆς 'Ελλάδος.

"Ὅπως ἀνέγραψεν ὁ ἡμερήσιος Τύπος, "Ἑλληνες ἐργάται ἐπαγιδεύθησαν εἰς τὰ ἀνθρακωρυχεῖα τοῦ Βελγίου, ὅπου αἱ συνθήκαι τῆς ἐργασίας, ὡς φαίνεται, καὶ ἀνεγράψαμεν ἤδη, εἶναι ἀντόχορμα φρικταί.

Φεύγοντες οἱ δυστυχεῖς τὴν τραγωδίαν τῆς ἀνεργίας ποῦ μαστίζει τὴν ὑπαιθρόν μας, ἔσπευσαν πρὸς σωτηρίαν τῆς οἰκογενείας των ἐκεῖ, ὑπογράφοντες συμβόλαια δεσμευτικά μὲ πράκτορας τῶν Βέλγων ἰδιοκτητῶν τῶν ἀνθρακωρυχείων. Οὗτοι λαμβάνοντες ἀπὸ τοὺς τελευταίους δελεαστικὴν προμήθειαν κατὰ κεφαλὴν, τοὺς παρέσυραν, ἀδιαφοροῦντες παντελῶς διὰ τὴν φοβερωτέραν τραγωδίαν, ποὺ τοὺς ἀνέμενεν ἐκεῖ. Καὶ μεταβαίνοντες, ὑποφέρουν οἱ δυστυχεῖς καὶ βασανίζονται καὶ ἀποθνήσκουν, πρὸς αἰσχος τοῦ πολιτισμοῦ μας. Διότι αἱ Βελγικαὶ ἐφημερίδες οὐδὲν ἀπολύτως ἀναγράφουν. Οὔτε καὶ κεντηδιάζουν ποτὲ τὴν βαρβαρότητα τῶν συνθηκῶν ὑπὸ τὰς ὁποίας ἐργάζονται.

Πιστεύομεν, ὅτι τόσον ἡ Κυβέρνησις ὅσον καὶ ἡ 'Αντιπολίτευσις πρέπει νὰ προστατεύσουν ἄμεσως τὰ τέκνα τῆς 'Ελλάδος. Καὶ ἀφ' ἐνὸς μὲν ν' ἀνασταλῆ ἡ ἐπιτραπέισα ἐλευθέρω μετανάστευσις 'Ελλήνων ἐργατῶν εἰς τὸ Βέλγιον. 'Αφ' ἑτέρου δὲ νὰ ἐξετασθοῦν

καὶ νὰ ἐρευνηθοῦν ἐπισταμένως αἱ συνθήκαι τῆς ἐκεῖ ἐργασίας, ὡς ἐπραξεν ἤδη τοῦτο ὁ 'Ιταλὸς 'Υπουργὸς τῆς 'Εργασίας ἀναχωρήσας ἔσπευσμένως εἰς Βέλγιον. Εἰς περίπτωσιν δὲ ἀληθείας τῶν καταγγελομένων, ν' ἀκρωθοῦν ἄμεσως τὰ συμβόλαια τῆς ὑποδουλώσεώς των.

Διότι, κάθε ἐκμετάλλευσιν ἀνθρώπου, ὑπὸ οἰανδήποτε μορφήν, δὲν εἶναι μόνον ἀδικαιολόγητος καὶ φρικτὴ. 'Αλλὰ καὶ ἀντιχριστιανικὴ. 'Ἡ πάλιν δὲ τοῦ ἀγαθοῦ κατὰ τοῦ κακοῦ πρέπει νὰ ἔχη συνεχῆ τὴν αἰσθητοποίησιν της ἐντὸς τῆς κοινωνικῆς μας ζωῆς. Διότι τοῦτο σημαίνει πρόοδος, καὶ πολιτισμὸς, καὶ χρηστὴ Διοίκησις.

Αἰσθανόμεθα ὀδύνην.

Αἱ μακρὶναι Σευχέλλαι, αἱ ὁποῖαι, ὡς γνωστόν, ὠρίσθησαν ὡς τόπος ἐξορίας τοῦ 'Εθνάρχου Μακαρίου καὶ τῆς ἀκολουθίας του, ὑπῆρξαν προσφάτως ἀντικείμενον ζωηρῶν καὶ ἀποκαλιπτικωτάτων συζητήσεων εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Κοινοτήτων.

Τοιοῦτοτρόπως ἐμάθομεν, ὅχι μόνον ὅτι εἶναι ἡ πατρίς τῶν γιγαντιαίων χελωνῶν, ἀλλὰ καὶ ὅτι ὁ Διοικητὴς των ἀρχιδικαστῆς Λάϊον εἶναι κολοσσὸς ἐκκεντροκότητος. Διότι, ὅπως κατηγγέλλθη, καὶ ἐντελῶς ἀσύδοτος διαχειριστῆς τῆς ἐξουσίας εἶναι. Καὶ μέθυσος. Καὶ ἀγροῖκος. Καί, ὅπως ἐλέχθη, καμμία ἄλλη 'Αγγλικὴ ἀποικία δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ τὸν ἀνεχθῆ.

'Ἐὰν τώρα εἰς ταῦτα προστεθῆ, ὅτι ἡ εἰδουλλιακὴ αὐτῆ νῆσος, οὔτε ἀγορὰν ἔχει, οὔτε φαρμακεῖον, οὔτε βιβλιοπωλεῖον, καὶ ὅτι εἰς αὐτήν, ὅπως εἰς τοὺς ἀρχαίους Κιναιθεῖς, διὰ τοὺς ὁποίους ὁ Πλούταρχος ἀναφέρει ὅτι εἶχαν ἀποθηριαθῆ, ἡ μουσικὴ εἶναι ἐντελῶς ἀγνωστος, ἐξηγεῖται λαμπρότατα διατὶ ἐξελέγη ὡς τόπος ἐξορίας τοῦ μαρτυρικοῦ μας 'Εθνάρχου. 'Ασφαλῶς δέ, ὅταν, σὺν Θεῷ, θὰ ἐπιστρέψῃ, πολλὰ θὰ ἔχη νὰ μᾶς διηγεῖται διὰ τὴν ἐκπολιτιστικὴν πολιτικὴν τῶν 'Αγγλων!

Καὶ διὰ μὲν τὸν λαμπρὸν κ. Λέννοξ Μπόυντ καὶ τὴν Συντηρητικὴν 'Αγγλικὴν Κυβέρνησιν, δὲν αἰσθανόμεθα πλέον καμμίαν ἐκπληξιν. Διὰ τὴν 'Αγγλικανικὴν ὅμως 'Εκκλησίαν αἰσθανόμεθα πραγματικὴν ὀδύνην, ὅτι δὲν εὐρῆκεν ἕως τώρα οὔτε μίαν λέξιν διαμαρτυρίας καὶ στιγματισμοῦ τοῦ αἰσχος αὐτοῦ.

'Ἡ φύσις τῆς ἐγκρατείας.

'Ορθότατα ἐχαρακτηρίσθη ὡς ἀστήρικτος καὶ ὡς ἀπαράδεκτος ἡ δημοσιευθεῖσα εἰς τὸν ἡμερήσιον Τύπον γνώμη, καθ' ἣν «εἶναι ζήτημα, ἐὰν μεταξὺ ἑκατὸν χιλιάδων ἀνδρῶν ὑπάρχῃ εἷς, ὁ ὁποῖος δύναται, χωρὶς πτώσων, ν' ἀνέλθῃ τὸν ἀνήφορον τῆς παραθηνίας», καὶ περαιτέρω ὅτι, «ἡ 'Εκκλησία μᾶς ἔχει βεβαίως καὶ σήμερον ἀγνοὺς 'Επισκόπους, προσεκτικὴ ὅμως παρατήρησις θὰ μᾶς πείσῃ, ὅτι μέγα ποσοστὸν ἐκ τούτων εἶναι νευρασθενικοὶ τύποι!»

Ὁ γράφων, ἀποφαινόμενος ὡς ἀποφαίνεται, παραδοξολογεῖ ἀπλῶς, διὰ τὸ μεταχειρισθῶμεν τὸν ἐπιεικέστερον χαρακτηρισμόν. Ταῦτοχρόνως ὁμοῦς καὶ ἐμφανίζει ἔλλειψιν ἐμβριθείας καὶ ἐπιστημονικότητος, ἐν ὀνόματι τῶν ὁποίων, ὡς ἀπὸ τρίποδος, καὶ ὀμιλεῖ. Διότι ἐντελῶς ἀντίθετα εἶναι τὰ πορίσματα τῆς ἐμπειρίας καὶ τῆς πραγματικῆς Ἐπιστήμης. Ἐπιπροσθέτως φαίνεται ἀγνοῶν τὸ νόημα καὶ τὴν βαθυτέραν οὐσίαν τῆς Ἐγκρατείας. Ἡ ψυχὴ, ἡ ὁποία ἔχει σταθερὸν προσανατολισμὸν πρὸς τὸν Ἐθαγγελικὸν νόμον, μιμουμένη τὸν Χριστὸν καὶ ἀπαντῶσα εἰς τὴν θεῖαν του κλήσιν, ἀποθέτει τὰς εὐτελεῖς καὶ ταπεινὰς βιωτικὰς μερίμνας, καὶ ἀποδεσμευομένη ἀπὸ τὴν σαγήνην τῶν αἰσθήσεων ἀναπαύεται πλήρως ἐν τῇ ἐλευθερίᾳ της. Καὶ ἓνα μόνον ἔχει ιδεῶδες, καὶ ἓνα σκοπὸν, πῶς δηλαδὴ τὸ διαφυλάττει καὶ τὸ ἐπανξάνη συνεχῶς τὴν ἠθικὴν της ἀκεραιότητα καὶ τὴν καθαρότητά της.

Ἡ τροφή καὶ ἡ ἀπόλαυσις, ὅπως λέγει ὁ Προφήτης, εἶναι «ἀδελφὴ τῶν Σοδόμων». Ἐν ᾧ ἡ Ἐγκρατεία εἶναι ὁ ἀδαμάντινος χαλιὸς, μετὰ τὸν ὁποῖον δαμάζονται τὰ πάθη. Καὶ γίνεται ὁ ἥρεμος λιμὴν, εἰς τὸν ὁποῖον ἀγκυροβολεῖ ἀσφαλῶς ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου, πραγματοποιοῦσα ζωὴν πνευματικὴν, καὶ ἐνεργῶς ἀγαθοποιῶν.

Ὁ Χριστὸς, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, εἶναι αἰωνίως ἐσταυρωμένος ἐν τῷ κόσμῳ. Καὶ ἡ εὐχαριστήσιος θυσία του προσφέρεται αἰωνίως. Καὶ «μεταλαμβάνομεν», διὰ τὸ γινώμεθα μιμηταὶ του. Μετὰ αἰσθήσεις δὲ ἀνυποτάκτους, καὶ χωρὶς τὴν ἐγκράτειαν, εἶναι ἀδύνατον νὰ βαδίσωμεν τὸν ἀνάντη δρόμον τῆς ἠθικῆς μας τελειώσεως, καὶ νὰ καταξιωθῶμεν, ἐνισχυόμενοι καὶ ἀπὸ τὴν μεγάλην δύναμιν τῆς προσευχῆς, τὴν χαρὰν καὶ τὴν εἰρήνην, πού, ὅπως γράφει ὁ θεῖος Παῦλος, εἶναι ὁ «καρπὸς τοῦ Πνεύματος».

Διὰ τοὺς ἀνυπομόνους.

Οὐδεὶς ποτε διενόηθη, ὅτι εἰς τὸ Ὁρθόδοξον κλίμα, καὶ μάλιστα εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία ἀναπαύεται ἐν τῇ Ἐλευθερίᾳ, εἶναι δυνατὸν ν' ἀπαγορευθῇ εἰς τὰ τέκνα της νὰ διατυπώσῃ καλοπίστως καὶ μετὰ τὸν ἐξυπακουόμενον πάντοτε σεβασμὸν δημοσίᾳ τὰς γνώμας των.

Ἄλλ' εἰς τοὺς ὑπερεμβριθεῖς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι εἰς τόνους, ὡς γούγλισμα ἰνδιάνου θυμοειδοῦς, προβάλλουν τὴν ἀπαίτησιν ἀπὸ τὸν νῦν Προκαθήμενον τῆς Ἐκκλησίας μας νὰ ἐπιλύσῃ τὰ πάντα καὶ νὰ ἐπανορθώσῃ τὰ κακῶς ἔχοντα, ὡς διὰ μαγείας εἰς μίαν ἡμέραν, συνεστήσαμεν ὀλίγην ὑπομονήν. Καὶ ἤδη τὸ Χριστεπώνυμον Ὁρθόδοξον πλήρωμα παρακολουθεῖ μετὰ συγκίνησιν καὶ μετὰ βαθύτατον σεβασμὸν τὸν Ἀρχιεπισκόπον του, ὅστις σιωπηρῶς ἐργάζεται συνεχῶς. Καὶ δὲν γνωρίζει τὴν ἡσυχίαν καὶ τὸν νυσταγμὸν εἰς τὰ βλέφαρά του. Ἄλλὰ συστηματικῶς ἐπιλύει, ὅσον τοῦτο εἶναι ἐπιτενεκτὸν σήμερον, τὰ διάφορα χρονίζοντα ζητήματα. Ἴδου δέ, πρὸς τοῖς ἄλλοις, ὅτι καὶ τὸ οικονομικὸν ζήτημα τοῦ ἐφημεριακοῦ μας Κλήρου προχωρεῖ, χάρις εἰς τὰς ἀτρυτὺς

προσπαθείας του, κατὰ ἓνα σημαντικώτατον βῆμα πρὸς τὴν εὐτυχίην του ἐπίλυσιν. Ἄλλὰ περὶ τούτου θὰ ὀμιλήσωμεν ἄλλοτε λεπτομερέστερον.

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ μουσικὴ.

«Ὁδὸ τὸ κράζειν ἐστὶ ψάλλειν», ἔλεγεν ὁ Ἱερός Χρυσόστομος. Καὶ ἓνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα ἐπιτεύγματα τῆς ἀσκονμένης ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἀγρόπνου ἐπιβλέψεως πρὸς ἐπιβολὴν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς τάξεως εἰς τοὺς Ἱεροὺς ναοὺς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, εἶναι ὅτι ἐπαύσαν εἰς τινὰς ἐξ αὐτῶν αἱ κακόφωνοι καὶ «ἀντιλειτουργικαὶ» μουσικαὶ δῆθεν κραναγαί, καὶ ἀνεκουφίσθησαν οἱ ἐκκλησιαζόμενοι.

Διότι ἐσχάτως ἡ μαγία τοῦ «συγχρονισμοῦ» καὶ τῆς «τελειοποιήσεως» τόσοσιν εἶχεν καταλάβει μερικὸς ἀπὸ τοὺς ἐνοριακοὺς Ἐπιτρόπους, ὥστε κύριον ἔργον των ἐθεώρουν, τὸ νὰ καταργοῦν καθεὶ ἀξιοσέβαστον, πού περιεσώθη ἀπὸ τὴν ἀμπώτιδα τοῦ χρόνου. Καὶ πᾶν ὅ,τι παρελάβομεν ἀπὸ τοὺς ἀρχαιοτέρους.

Καὶ ὅπως εἰς τὴν λαϊκὴν μας Μουσικὴν, αἱ περιφρημοὶ δῆθεν «ἐνορχηστρώσεις» καὶ οἱ διάφοροι «ἐναρμονισμοὶ» τὴν κατέστησαν ἀγνώριστον, καὶ αὐτόχρονημα ἐμεικτὴν τὴν ἀπόδοσιν τῶν δημοτικῶν μας ἁμαμάτων, τοιουτοτρόπως ἐκινδύνευσεν ἡ ἐκτέλεσις τῆς θείας λειτουργίας, ν' ἀπομείνῃ χωρὶς «λειτουργικὸν» ἄρωμα, καὶ χωρὶς καμμίαν ὑποβλητικότητα. Χωρὶς οὐδαμῶς νὰ ἐννοεῖται, ὅτι ἡ μουσικὴ εἰς τοὺς Ἱεροὺς χώρους δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μετὰ τὴν κοσμικότητα. Ἄλλ' ἀποβλέπει εἰς τὰ ὑπεραισθητά. Καὶ εἰς τὰς ὑψηλότερας ψυχικὰς ἀνατάσεις.

Καὶ τὸ κακὸν εἶχεν ὑπερπλεονάσει. Διότι καὶ μερικοὶ Ἱερεῖς, «συγχρονίζόμενοι» καὶ αὐτοὶ, ἀπεμακρόνοντο ὅλοεν ἀπὸ τὴν Παράδοσιν, καὶ ἀτήγγελλον τὰς μουσικὰς εὐχὰς καὶ τὰ διάφορα Ἐκκλησιαστικὰ ἀναγνώσματα, ὅπως πράττουν οἱ «κομφερανσιέ» εἰς τὰ διάφορα κοσμικὰ κέντρα.

Εἶναι διὰ τοῦτο ἐπικαίρα, τὰ ὅσα γράφει εἰς ἄλλην στήλην ὁ διακεκριμένος καθηγητὴς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Βορείου Καρολίνας κ. Καβαργός. Ὅτι δηλαδὴ «ἡ Ὁρθόδοξος Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία ὑπῆρξε πάντοτε πιστὸς τηρητὴς τοῦ Βασιλικοῦ Θεσανροῦ τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως». Καὶ ἀσφαλῶς θὰ ἐκπλήττωνται οἱ νεωτερισταί, διότι ὁ ἀγγλος Θεολόγος Peter Hammond εἰς τὸ προσφάτως ἐκδοθὲν σύγγραμμά του «περὶ τῆς σημερινῆς καταστάσεως τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας», λέγει, ὅτι «ἡ πατροπαράδοτος ψαλμωδία εἰς τὴν καθαρὰν της μορφήν δύναται νὰ προσεξήσῃ ἔκστασιν, μετὰ τὴν ὑπερφυσικὴν της ὠραιότητα». Καὶ ὅτι «ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσῃ τὴν ψαλμωδίαν τῶν μοναχῶν τῆς Μονῆς Πετρακῆ, οἵτινες συναθροίζονται κάθε πρωΐαν εἰς τὴν μικρὰν αὐτῶν ἐκκλησίαν, ἐν ᾧ αἱ Ἀθῆναι εἶναι βυθισμέναι εἰς τὸ σκότος». Καὶ ἀποτελεῖ μέγα εὐτόχημα, ἡ ἐγκαίρος ἐπέμβασις τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου μας κ. Λωροθέου. Διότι ἦτο τόση ἡ ἀκατάσχετος φορὰ πρὸς τὴν δῆθεν «τελειοποίησιν»,

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

'Αρχιεπισκοπή 'Αθηνών

'Η Α. Μ. ὁ 'Αρχιεπίσκοπος ἐδέχθη τῇ 11 π. μηνὸς Αὐγούστου τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ εἰς Κων/πολιν Γεν. Προξένου κ. Καψαμπέλη.

—Τῇ 12 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ὁ Μακαριώτατος ἐπεσκέφθη τοὺς ἰ. ναοὺς τῶν 'Αγ. 'Αποστόλων, 'Αγ. Νικολάου καὶ Εὐαγγελιστρίας Νικαίας καὶ 'Αγ. Γεωργίου Κορυθαλλοῦ.

—Τῇ 13 τοῦ ἰδίου μηνὸς ὁ Μακαριώτατος 'Αρχιεπίσκοπος ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ κ. Μπέττου Γεν. Δ/ντοῦ Τύπου Προεδρίας τῆς Κυβερνήσεως τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Λεοντοπόλεως κ. Κωνσταντίνου τῶν κ. κ. Α. Παπαδημητρίου· Φ. Κόντογλου· 'Ανδρουλιδάκη, 'Αρχισυντάκτου «'Ελευθερίας» Κουφογιαννίδη Δ/ντοῦ τῆς Τραπεζῆς τῆς 'Ελλάδος.

ὥστε ἐκινδύνευαν ν' ἀλλάξουν καὶ αὐτὰ τὰ ἱερὰ ἄμφια. Καὶ αὐτὰ τὰ κατὰ παράδοσιν ἱερὰ σκευὴ τῶν ναῶν μας.

'Ο Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας 'Αγαθόνικος (+)

Τῇ 24ῃ Αὐγούστου 1956 ἐξεδήμησεν εἰς Κύριον ὁ Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας κυρὸς 'Αγαθόνικος, μετὰ μακρὰν καὶ βαρεῖαν ἀσθένειαν, καὶ ἐτάφη τῇ Κυριακῇ (26) ἐν Αἰγίῳ μετὰ τῶν προσηκουσῶν τιμῶν. 'Ο μεταστάς, κατὰ κόσμον 'Ανδρέας, υἱὸς ἱερέως, τοῦ Κωνσταντίνου Παπασταματίου, ἐγεννήθη εἰς 'Αράχωβαν τῆς Αἰγιαλείας τὸ 1898. Τὴν βασικὴν αὐτοῦ ἐκπαίδευσιν ἔλαβεν εἰς 'Αράχωβαν καὶ εἰς τὴν ἱερὰν Μοῦνην Ταξιαρχῶν Αἰγιαλείας, τὴν δὲ μέσῃν καὶ ἀνωτάτην εἰς Αἴγιον καὶ 'Αθήνας, τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου 'Αθηνῶν. 'Εκάθη ἐνωρίς μοναχὸς τῆς 'Ι. Μοῦνης Ταξιαρχῶν Αἰγιαλείας, ἐχειροτονήθη δὲ Διάκονος τῷ 1923 καὶ Πρεσβύτερος τῷ 1926 εἰς Αἴγιον. 'Ὡς Πρεσβύτερος ἐχορηγήσεν Πρωτοσύγκελλος τῶν 'Ι. Μητροπόλεων Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας καὶ Κορινθίας καὶ ἐφημέριος εἰς 'Ελληνικὰς Κοινότητας τῶν 'Η. Π. τῆς 'Αμερικῆς καὶ τοῦ Καναδά. 'Επίσης ὑπηρετήσεν καὶ ὡς ἐκπαιδευτικὸς τῆς Μ. 'Εκπαιδεύσεως ἐπὶ 2½ ἔτη. Εἰς 'Επίσκοπον ἐχειροτονήθη τῷ 1941, χορηματίας βοηθὸς 'Επίσκοπος τοῦ 'Αρχιεπισκόπου 'Αθηνῶν Δαμασκηνοῦ, ἔπειτα (1942) Μητροπολίτης 'Αργολίδος καὶ τέλος (1945) Μητροπολίτης Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας μέχρι τοῦ θανάτου αὐτοῦ (1956). 'Ο ἀοίδιμος μεταστάς, γνώστης καὶ τῆς ἀγγλικῆς γλώσσης, συνέγραψε τὰς ἐξῆς μελέτας: 1) Συμβολὴ εἰς τὴν Κατηχητικὴν, 2) 'Η θ. λειτουργία τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου, ἀπὸ χειρογράφου τοῦ 15ου αἰῶνος, 3) Τὰ πρῶτα βήματα εἰς τὸ δρόμον τοῦ Θεοῦ, 4) Κτιτωρικὸν 'Ι. Μοῦνης Μεγ. Σπηλαίου καὶ 5) 'Ακολουθία καὶ βίος τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος 'Αγαθόνικου.

'Υπὸ βαρείας νόσου προσβληθεὶς τελευταίως, παρέμεινε νοσηλευόμενος ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ αὐτοῦ μέχρι οὗ ἐκλήθη ὑπὸ τοῦ Κυρίου, ἀφ' οὗ πλέον τῆς 30ετίας διηκόνησεν θεοφιλῶς τὴν 'Εκκλησίαν Αὐτοῦ.

Αἰωνία αὐτοῦ ἡ μνήμη!

—Τὴν ἰδίαν δὲ ἡμέραν ἐπεσκέφθη τοὺς ἰ. ναοὺς ἁγ. Φωτεινῆς καὶ 'Αγ. Παρασκευῆς Ν. Σμύρνης, 'Αγ. 'Αλεξάνδρου Π. Φαλήρου καὶ 'Αγ. Κωνσταντίνου Γλυφάδας.

—'Ο Μακαριώτατος 'Αρχιεπίσκοπος συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ θεοφ. 'Επισκόπου Μαρθῶνος κ. Δαμασκηνοῦ ἐπεβιβάσθη τοῦ 'Αντιτορπλικοῦ «'Λάσκος» καὶ ἀνεχώρησεν (14) εἰς 'Υδραν, ἐπιστρέψας ἐκεῖθεν τὴν ἐπομένην (15) ἑσπέρας. Περί τῆς ἐπισκέψεως ταύτης γράφομεν ἐκτενέστερον εἰς ἄλλην σελίδα τοῦ παρόντος.

—'Ο Μακαριώτατος 'Αρχιεπίσκοπος ἐδέχθη (16) τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ θεοφ. ἐψηφισμένου 'Επισκόπου 'Αρκαδίας κ. Τιμοθέου Παπουτσάκη.

—Τῇ 17 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ὁ Μακαριώτατος 'Αρχιεπίσκοπος συνειργάσθη ἐπὶ τοῦ ἐφημεριακοῦ ζητήματος ἐν τῷ μεγάρῳ τῆς 'Αρχιεπισκοπῆς μετὰ τῶν ὑπουργῶν κ. κ. Λεβαντῆ Παιδείας, Θηβραίου Οἰκονομικῶν, καὶ Μακρῆ Ἐσωτερικῶν. 'Η σύσκεψις παρετάθη πέραν τῆς ὥρας.

—Τῇ 18 τοῦ ἰδίου μηνὸς ὁ Μακ. 'Αρχιεπίσκοπος ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ θεοφ. 'Επισκόπου Χριστουπόλεως κ. Ἀμβροσίου καὶ τῶν κ.κ. Ἀλιμπράντη ὑφ/ργοῦ Οἰκονομικῶν Μαλαμίδα βουλευτοῦ· Α. Κεραμίδα καθηγητοῦ· Σακελλαρίου Ναυάρχου. Μπαρτσακούλια Νομ. Συμβούλου 'Υπουργείου Παιδείας.

—Τῇ 19 τοῦ ἰδίου μηνὸς ὁ Μακαριώτατος 'Αρχιεπίσκοπος ἐπεσκέφθη τοὺς ἰ. ναοὺς τῆς 'Αρχιεπισκοπῆς 'Αθηνῶν 'Αγ. Δημήτριον Π. Φαλήρου, 'Αγ. Κων/ντίνου Μοσχάτου, Μεταμορφώσεως Καλλιθέας καὶ ἁγ. Γεώργιον Χαροκόπου.

—Τῇ 20 Αὐγούστου ὁ Μακαρ. 'Αρχιεπίσκοπος ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Λεοντίου καὶ τοῦ καθηγητοῦ κ. Τιμαγένη. 'Επεσκέφθη δὲ τὸν 'Υφ/γόν 'Εθν. Ἀμύνης κ. Δαβάκη.

—Τῇ 21 τοῦ ἰδίου μηνὸς ὁ Μακαριώτατος 'Αρχιεπίσκοπος ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ κ. Μηλιαρέση Πρεσβυτοῦ τῆς 'Ελλάδος εἰς Λιβύην τοῦ κ. Μπαϊγιάνου, Σταθμάρχου ΣΕΚ, καὶ τὴν λογιαν κ. Ζητρίδου τὴν δὲ ἐπομένην (22) τὸν Πρόεδρον τῆς ΔΕΗ κ. Γουναράκη.

—Τῇ 23 π. μηνὸς Αὐγούστου ὁ Μακαριώτατος 'Αρχιεπίσκοπος ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ κ. Κατσούλη, Δ/ντοῦ ὑπ. Γεωργίας· Α. Παράσχου Δ/ντοῦ «'Εθν. Κήρυκος» καὶ τῶν ἱατρῶν κ. κ. Τζαμαλοῦκα καὶ Πελεκούδα.

—Τῇ 24 τοῦ ἰδίου μηνὸς ὁ Μακαριώτατος 'Αρχιεπίσκοπος ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Διοικητικοῦ Συνδέσμου 'Ιεροσαλτῶν πρὸς τὸ ὅποιον, ὁμιλῶν ὁ Μακαριώτατος, ἔδωκε συμβουλὰς καὶ κατευθύνσεις καὶ τοῦ κ. Παπαγεωργακοπούλου ἐκπ. συμβούλου.

—Τὰς δὲ ἀπογευματινὰς ὥρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας ὁ Μακαριώτατος 'Αρχιεπίσκοπος προήδρευσε τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τοῦ ΟΔΕΠ.

—Τῇ 25 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ὁ Μακαριώτατος 'Αρχιεπίσκοπος ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψιν τῶν κ.κ. Γόντζη τ. Νομάρχου· Παπαπαναγιώτου τοῦ 'Υπουργοῦ Γεωργίας· Στεφάνου τοῦ 'Υπουργοῦ 'Εσωτερικῶν· Πεζᾶ 'Εφοπιστοῦ καὶ Οἰκονομοπούλου Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου.

'Ο Μακαριώτατος διὰ τοὺς Αἰδ. 'Εφημερίους

'Ἐν 'Αθήναις τῇ 6ῃ Αὐγούστου 1956

Πρὸς τὸ 'Υπουργικὸν Συμβούλιον

'Αναφερόμενοι εἰς τὸ ὑπ' ἀριθμ. 58940/11-7-56 πρὸς ἡμᾶς ἔγγραφον τοῦ κ. 'Υπουργοῦ ἐπὶ τῶν 'Ὀρθοκευμάτων καὶ 'Εθνικῆς Παιδείας, διαβιβαστικὸν τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 3181/26-5-56 καὶ τῆς ἀπὸ 19-5-56 ἀποφάσεως τοῦ καθ' ἡμᾶς Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Τ.Α.Κ.Ε., περὶ χορηγήσεως ἀπὸ 1-1-56 καὶ εἰς τοὺς συνταξιούχους 'Εφημερίους καὶ ὄρφανικὰς αὐτῶν οἰκονομίας, τοῦ χορηγηθέντος βάσει τῆς ὑπ' ἀριθμ. 265/7-2-56 ἀποφάσεως ἡμῶν, ἐπιδόματος ἀκριβείας βίου 9⁰/₁₀ καὶ 5⁰/₁₀ εἰς τοὺς πάσης φύσεως συνταξιούχους τοῦ Δημοσίου, ἐπιθυμοῦμεν νὰ παρακαλέσωμεν ἡμᾶς, ὅπως, διὰ τοὺς ἐν τῇ διαβιβασθείσῃ ἀποφάσει ἐκτιθεμένους λόγους, εὐδοκήσητε καὶ ἐγκρίνητε τὴν χορήγησιν τοῦ ἐν ἀρχῇ ἐπιδόματος εἰς τοὺς συνταξιούχους τοῦ 'Ὄργανισμοῦ τῆς 'Εκκλησίας τῆς 'Ελλάδος,

των όποιων αϊ συντάξεις, λόγω τής γλισχρότητος των μισθών, είσι πενιχραί, μη δυνάμεναι νά εξαρκέσωσι ούδε είς τās στοιχειώδεις ανάγκας των άπομάχων ιερέων και των όρφανικών οικογενειών.

Ευχέτης πρὸς Κύριον
† Ὁ Ἄθηνων Δωροθέος, Πρόεδρος

Ὁ Μακαριώτατος πρὸς τοὺς ἐξ Ἀμερικῆς όμογενεῖς

† Ἐκπροσωπῶν τὴν Α. Μ. τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν και πάσης Ἑλλάδος κ. Δωροθέον ὁ Παν. Ἀρχιμ. κ. Ν. Βαλληνδράς προσεφώνησε ὡς ἀκολουθῶς ἐξ ὀνόματος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τοὺς ἀφιχθέντας ἐξ Ἀμερικῆς όμογενεῖς τῆ 8 π. μηνὸς Αὐγούστου, ἀφιχθέντας διὰ τοῦ «Ὀλυμπίας»: «Ἐξ ὀνόματος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος χαιρετίζομεν τὴν ἀφιξίν σας εἰς τὴν φιλότινην Πατρίδα. Μετὰ τοῦ ὀλοφύχου «ὡς εὐπαρέστητε» ἀπευθύνομεν πρὸς ὑμᾶς τὴν εὐλογίαν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας και τās προσωπικὰς εὐχὰς τοῦ Μακαριώτατου Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ. κ. Δωροθέου. Ἐν τῷ προσώπῳ ὑμῶν χαιρετίζομεν και εὐλογοῦμεν πάντας τοὺς ἐν Ἀμερικῇ Πρωτοπόρους τοῦ ἀποδήμου Ἑλληνισμοῦ και, γενικώτερον, σύμπασαν τὴν ἐκεῖ ἀγαπητὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Ἀμερικῆς, και ὑπὸ τὴν σκέπην και εὐλογίαν Αὐτῆς, θαυμασίας δράσεως τοῦ ἑλληνισμοῦ τῆς Ἀμερικῆς, και ὅτι ἡ ὅλη συμβολὴ ὑμῶν εἰς ἔργα «καλὰ και ὠφέλιμα τοῖς ἀνθρώποις» ὑπῆρξε πάντοτε τοιαύτη, ὥστε δικαίως να ἀποδίδεται εἰς αὐτὴν σπουδαία ἔθνικη σημασία. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ἀμερικῆς, τὸ κέντρον και ὁ ἄξων τῆς ζωῆς τῆς Ὁμογενείας, συντονίζουσα τὴν ὀργάνωσιν και τὴν ἀγαθοποιῶν δράσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ στοιχείου, εὔρεν ὑμᾶς, ὡς πληροφορούμεθα, προθύμους πάντοτε συμπαραστάτας, μοχθήσαντας μετὰ ζήλου και ἠνδιαφέροντος ἐπαινετοῦ διὰ τὴν συγκρότησιν τῶν Ἑλληνικῶν Κοινοτήτων, διὰ τὴν δημιουργίαν και συντήρησιν τῶν Ἱ. Ναῶν και τῶν Ἑλληνικῶν Σχολείων, παρέχοντες τὰ μέλη και τὰ στελέχη τῆς πνευματικῆς και κοινωνικῆς διακονίας τῆς Ἐκκλησίας, διὰ τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων και τῶν Φιλοπτώχων Ἀδελφότητων, και ἐκτρέφοντας «ἐν παιδείᾳ και νοουθεσίᾳ Κυρίου» τὴν ἑλληνορθόδοξον Νεολαίαν, συμφώνως και πρὸς τās Ἑλληνικὰς Παραδόσεις, διὰ ν' ἀποβῆ ὄντως αὐτὴ ἡ χρυσὴ ἑλιξ τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἑλληνικῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας και Ὁμογενείας. Διὰ πάντα ταῦτα συγχαίρομεν και ἐπευλογοῦμεν πάντας ὑμᾶς.

Λίαν εὐστόχως ἐχαρακτηρίσατε τὴν εἰς τὴν Πατρίδα ἐπισκεψιν ὑμῶν ταύτην ὡς προσκύνημα και ἀναβάπτισιν, τρόπον τινά, εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν και τὸ φρόνημα τῆς Ἑλληνικῆς, τὸ ὅποιον, ὡς γνωρίζομεν, ἐφροντίσατε νὰ διατηρῆτε πάντοτε ἀκμαῖον και νὰ ἐμφανίζητε ὀξίως τοῦ ὀνόματος τὴν Ἑλλάδα και τὴν Ὁρθοδοξίαν ἐν Ἀμερικῇ. Δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι ὁ ἀναβαπτισμὸς οὗτος θὰ συντελεσῆ, ὥστε, νωπὸν πάλιν τὸ Ἑλληνικὸν φρόνημα και ἀναζωπυρούμενον, νὰ ἀποβῆ δύναμις ἰσχυρὰ και δημιουργικὴ και παλμὸς νέος ὁδηγῶν εἰς ἑλληνοπρεπεῖς και χριστιανοπρεπεῖς περαιτέρω δημιουργίας. Πρὸς τοῦτο ἐπικαλούμεθα ἐφ' ὑμᾶς τὴν Χάριν και τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ και εὐχόμεθα κατευθῶσιν εἰς πάντα τὰ καλὰ ὑμῶν ἔργα, αἰσίαν δὲ διαμονὴν ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Πατρίδι και εὐτυχίαν «ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν», και ὅταν ἐγγύς και ὅταν μακρὰν ἡμῶν διάγετε».

ΕΠΑΡΧΙΑΙ

Ἱερὰ Μητρόπολις Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων

Κατὰ τὸ λῆξαν Κατηχητικὸν ἔτος ἐν τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει Θεσσαλιώτιδος ἐλειτούργησαν 208 Κατώτερα Κατηχητικὰ Σχολεῖα, 17 Μέσα, 11 Ἀνώτερα και 3 ἐργαζόμενα μεσολογον μαθητῶν και μαθητριῶν 15.470. Βάσει καταρτισθέντος προγράμματος ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως ἐδίδξαν ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ Ἱεροκήρυκος Πανσο. Σωκ. Ἀναζήλῃ 154 Ἱερεῖς, 15 Κατηχητὰ Θεολόγοι και Φιλολόγοι, 61 διδασκάλισσαι και διδασκαλοὶ και 9 ἀπόφοιτοι Γυμνασίου.

Ἱερὰ Μητρόπολις Μηθύμνης

Πρωτοβουλία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μηθύμνης κ. Κωνσταντίνου ἰδρύθησαν εἰς Καλλονὴν, ἔδραν τῆς Μητροπόλεως Μηθύμνης, δύο θρησκευτικοὶ Σύλλογοι: 1) Σύλλογος ἀνδρῶν ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἀδελφότης Ἁγίας Τριάδος» και 2) «Θρησκευτικὸς Σύλλογος Κυριῶν και Δεσποινίδων Καλλονῆς, ἡ Ζωωδόχος Πηγὴ».

Ἀμφότεροι οἱ Σύλλογοι σκοποῦν ἔχουσι τὴν διὰ παντός προσφόρου μέσου ἐξύψωσιν και τόνωσιν τοῦ θρησκευτικοῦ φρονήματος τῶν εὐσεβῶν κατοίκων Καλλονῆς.

— Ὡσαύτως τῆ 16η, 17η και 18η Ἰουλίου 1956 ἐγένετο ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Λειμῶνος τὸ Ἀ' Ἱερατικὸν Συνέδριον, περὶ οὗ ἐκτενὴς λόγος γίνεται ἐν τῷ «Ἐφημερίῳ».

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Ἐκκλησία Κρήτης

Καθ' ἃ ἐπιστέλλουσιν ἡμῖν ἐξ Ἱεροσολύμων τῆ 18 π. μηνὸς Αὐγούστου παρουσίᾳ τοῦ ἐπὶ τούτῳ ἀφιχθέντος ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας κ. Λεβαντῆ, τοῦ Μητροπολίτου κ. Εὐγενίου, τῶν βουλευτῶν κ. κ. Μητσοτάκη, Ἐργαζάκη και Γαλιανουοῦ και πλήθους κόσμου ἐγένετο εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν ναὸν τῆς πόλεως ἡ τελετὴ τοῦ Μεγάλου Μηνύματος τῶν νέων ἐπισκόπων Κρήτης κ. κ. Μπουρλάκη, Ρουσοχατζάκη και Παπουτσάκη.

Μετὰ τὴν τελετὴν ὁ κ. Λεβαντῆς ἐξεφώνησε λόγον, εἰς τὸν ὅποιον ἐτόνισε μετὰ ἄλλων «ὅτι τὰ Πατριαρχεῖα σήμερον δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἐκπληρώσων τὴν ἀποστολήν των, και ὅτι ἐφ' ὅσον ἐκ τοῦ λόγου τούτου ἡ κεφαλὴ τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἐκφράζει τὴν γνώμην, ὅτι και ἡ Ἐκκλησία τῆς Κρήτης, ἡ ὁποία ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ Πατριαρχείου τῆς Κωνσταντινουπόλεως, θὰ βοηθήσῃ εἰς τὴν συνένωσιν ταύτην τῆς Ὁρθοδοξίας ὑπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, τῶρα μάλιστα, ὅποτε ἀποκατεστάθη ἡ ἐνότης εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Κρήτης».

ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ἐπίσημον ἀνακοινωθὲν τῆς Α.Θ. Μακαριότητος τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας κ. Χριστοφόρου, δημοσιευόμενον εἰς τὸν «Πάνταϊνον» τῆς 15 Αὐγούστου ἐ. ἔ. ἀναγγέλει τὴν τελείαν ἀποκατάστασιν τῆς ὑγείας αὐτοῦ.

—Καθ' ἃ ἀναγράφει ὁ «Πάνταϊνος» ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ρουμανίας κ. Ἰουστινιανὸς ἀπέστειλε πρὸς τὴν Α. Μ. τὸν Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας κ. Χριστοφόρον τρία κιβώτια δῶρα, ἐκκλησιαστικὰ εἶδη, προσωπικὰ διὰ τὸν Πατριάρχην και τὴν Ἐκκλησίαν Ἀλεξανδρείας.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Κατὰ δημοσιογραφικὰς πληροφορίας ἐξ Ἱεροσολύμων ἀνησυχία ἐπικρατεῖ εἰς τοὺς ἐκεῖ κύκλους τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, κατόπιν τῆς νέας φάσεως εἰς τὴν ὁποίαν εἰσῆλθεν τὸ ζήτημα τῆς ἐκλογῆς Πατριάρχου Ἱεροσολύμων. Ἡ Ἰορδανικὴ Κυβέρνησις ἀπεφάσισε νὰ ἀναβάλῃ τὴν ἐκλογὴν διὰ νὰ ἐξετάσῃ και πάλιν τὰ αἰτήματα τῶν Ἀραβορθόδοξων. Ἀντιθέτως, τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων ὑποστηρίζει ὅπως, πρὸ πάσης ἐξετάσεως τῶν αἰτημάτων τῶν Ἀραβορθόδοξων, γινήῃ ἡ ἐκλογὴ τοῦ νέου Πατριάρχου. Ἄγνωστον εἶναι ποίαν ἀπόφασιν θὰ λάβῃ ἡ Κυβέρνησις τοῦ Ἀμμάν κατόπιν τοῦ δημιουργηθέντος νέου ἀδιεξόδου διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Παναγίου Τάφου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΣΙΑΣ

Ἐκυκλοφόρησε τὸ Ε' τεῦχος τοῦ μηνιαίου ἐκκλησιαστικοῦ και θεολογικοῦ «Περιοδικοῦ τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας» τοῦ μηνὸς Μαΐου 1956, ἐξ 80 σελίδων. Τὸ ἀνά χεῖρας τεῦχος εἶναι πλούσιον εἰς περιεχόμενον. Ἐν πρώτοις δημοσιεύονται τὰ ἐπὶ τῷ Ἁγίῳ Πάσχᾳ γράμματα τοῦ Μακαριώτατου Πατριάρχου Μόσχας και πάσης Ρωσίας κ. Ἀλεξίου πρὸς τὸν χριστιανικὸν πληρῶμα τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας και τοὺς Προκαθημένους τῶν Ἀυτοκεφάλων Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν. Ἀκολουθῶς παρατίθενται διάφοροι σύντομοι εἰδησεις ὀπὸ τὴν ἐσωτερικὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας, μία τῶν ὁποίων ἀναφέρει, ὅτι τὴν 10ην Ἀπριλίου 1956 ἀπεβίωσε ὁ πρῶν Ἀρχιεπίσκοπος

Γιαροσλάβ και Ροστόβου Δημήτριος Γκράντουσσοφ. 'Εν συνεχεία δημοσιεύεται άρθρον του 'Αρχιεπισκόπου Χαρκόβου κ. Στεφάνου περί του καθεδρικού ναού του Χαρκόβου, ο οποίος ἐκτίσθη τὸ πρῶτον κατὰ πάσαν πιθανότητα τὸ 1665. Μετὰ ταῦτα ἔπεται ὑπὸ τὸν τίτλον «Φωτεινὴ νύξ» κήρυγμα τοῦ Μητροπολίτου Νικολάου περί τῆς 'Αναστάσεως τοῦ Χριστοῦ.

Εἰς τὸ κεφάλαιον ποῦ φέρει τὸν τίτλον «Πρὸς προάσπιον τῆς εἰρήνης» δημοσιεύονται αἱ ἀποφάσεις τῆς ἐκτάκτου Συνελεύσεως τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Εἰρήνης, ποῦ συνήλθαν εἰς τὴν Στοκχόλμην τὸν παρελθόντα 'Απρίλιον, ὡς και ὁ λόγος ποῦ ἐξεφώνησε ὁ Μητροπολίτης Κολόμνης και Κρουτίτσκης Νικόλαος.

'Ακολουθῶς τὸ τεῦχος περιλαμβάνει: ἄρθρον τοῦ Οὐσπένσκου περί τῆς 'Αναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, ἀποσπάσματα ἐκ τῶν ἔργων τῶν ἁγίων πατέρων περιέχοντα σκέψεις περί ἀγάπης, ἄρθρον τοῦ 'Ι. Χιμπάριν περί τοῦ ὁσίου Νικοδήμου τοῦ 'Αγιορείτου, ἐνθα ἐκτίθεται ὁ βίος και ἡ πολυμερὴς συγγραφικὴ δράσις τοῦ ὁσίου πατρός, και τὸ τέλος τῆς ἀξιόπροσέκτου μελέτης τοῦ καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς 'Ακαδημίας Μόσχας 'Α. 'Ιβάνωφ περί τῆς Νέας κριτικῆς ἐκδόσεως τοῦ 'Ελληνικοῦ κειμένου τῆς Καινῆς Διαθήκης ὑπὸ τοῦ Nestle. 'Ο καθηγητῆς 'Ιβάνωφ ἐκθέτει μὲ πειστικότητα τὰς ἐλλείψεις τῆς νέας κριτικῆς ἐκδόσεως τοῦ ἑλληνικοῦ κειμένου τῆς Καινῆς Διαθήκης και ὑποστηρίζει μὲ σοβαρὰ ἐπιχειρήματα, ὅτι παραμένει σταθερὸν και ἀκλόνητον τὸ ὑπὸ τῆς 'Ορθοδόξου 'Εκκλησίας χρησιμοποιοῦμενον κείμενον τῆς Καινῆς Διαθήκης.

Μετὰ ταῦτα δημοσιεύεται μακροσκελὲς ἀνακοινωθὲν ἐξ 20 σελίδων ἐπὶ τῆς προσφάτου εἰς Ρωσίαν ἐπισκέψεως τῆς ἀντιπροσωπείας τοῦ 'Εθνικοῦ Συμβουλίου τῶν Χριστιανικῶν 'Εκκλησιῶν τῶν ΗΠΑ, ὡς και κριτικὸν σημεῖωμα τοῦ 'Υφηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς 'Ακαδημίας τοῦ Λένινγκραντ 'Α. Σεργκεένκο διὰ τὴν ἐπιστημονικὴν μελέτην τοῦ 'Αρχιεπισκόπου Οὐτρέχτης Ρίνκελ (Die heilige Eucharistie), ἡ ἡποία ἐξεδόθη εἰς 'Αμστερνταμ τὸ 1952.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΣΕΧΟΣΛΟΒΑΚΙΑΣ

Καθ' ὃ γράφει τὸ ἐν Πράγῃ ἐκδιδόμενον θεολογικὸν περιοδικὸν τῆς 'Ορθοδόξου 'Εκκλησίας τῆς Τσεχοσλοβακίας «'Ορθόδοξος Σκέψις» (τεύχος 2ον, 1956), τὴν 17ην Μαΐου ἐ. ἐ. συνήλθεν εἰς τὴν πόλιν τῆς 'Ανατολικῆς Σλοβακίας Πρέσοβ, ἀρχαῖον κέντρον ὀρθοδόξου κινήσεως, ἡ Β' Τοπικὴ Σύνοδος τῆς 'Ορθοδόξου 'Εκκλησίας τῆς Τσεχοσλοβακίας πρὸς ἐκλογὴν νέου 'Αρχηγοῦ τῆς 'Εκκλησίας εἰς διαδοχὴν τοῦ πρὸς Κύριον ἐκδημήσαντος ἀειμνήστου Μητροπολίτου 'Ελευθερίου, πρώτου 'Αρχηγοῦ τῆς νεωτέρας μεταξὺ τῶν 'Ορθοδόξων 'Εκκλησιῶν. Ἡ Σύνοδος ἐξέλεξε παμφηεὶ ὡς Μητροπολίτην Πράγας και πάσης Τσεχοσλοβακίας τὸν πανιερώτατον ἐπίσκοπον τοῦ Ζάτετς κ. 'Ιωάννην. 'Ο νεοεκλεγείς 'Αρχηγὸς τῆς 'Ορθοδόξου 'Εκκλησίας τῆς Τσεχοσλοβακίας εἶναι γνωστὴ ἐκκλησιαστικὴ προσωπικότης. Οὗτος διετέλεσε και καθηγητῆς τῆς 'Ορθοδόξου Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πρέσοβ.

'Ο νεοεκλεγείς 'Αρχηγὸς τῆς 'Ορθοδόξου 'Εκκλησίας τῆς Τσεχοσλοβακίας εἰς σύντομον λόγον του ἐξέφρασε τὴν εὐγνωμοσύνην του πρὸς τὴν Σύνοδον διὰ τὴν τιμὴν, τὴν ὁποίαν τοῦ παρέσχε μὲ τὸ νὰ τὸν ἐκλέξῃ Προκαθήμενον τῆς 'Εκκλησίας, εἶτα δὲ ἐτόνισε ὅτι οἱ ἀρχιτοίμενες και οἱ ποιμένες τῆς 'Ορθοδόξου 'Εκκλησίας τῆς Τσεχοσλοβακίας ἔχουν κυρίως δύο ὑπεύθυνα καθήκοντα: νὰ στερεώσουν τὴν 'Ορθοδοξίαν, ἡ ὁποία ἤνθησε ἐκεῖ πρὸ χιλίων ἐτῶν, ὅτε ἐκηρύχθη ὑπὸ τῶν ἁγίων ἱσαποστόλων Κυρίλλου και Μεθοδίου, και νὰ ἀγωνίζωνται ὑπὲρ τῆς εἰρήνης, διότι ὁ Θεὸς τῶν χριστιανῶν εἶναι Θεὸς εἰρήνης.

'Η Σύνοδος ὑπεδέχθη μὲ ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις τὴν εἰσοδὸν τῆς ἀντιπροσωπείας τῆς Ρωσικῆς 'Εκκλησίας μὲ τὸν Μητροπολίτην Κρουτίτσκης και Κολόμνης κ. Νικόλαον ἐπὶ κεφαλῆς. 'Ο Μητροπολίτης Νικόλαος διεβίβασε πρὸς τὴν Σύνοδον και τὸν νεοεκλεγέντα Μητροπολίτην τὸν χαριτισμὸν τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Μόσχας και πάσης Ρωσίας κ. 'Αλεξίου και ἐπέδωκε εἰς τὸν νέον Προκαθήμενον ἐγκόλπιον ὡς δῶρον τοῦ Πατριάρχου.

'Η ἐνθρόνισις τοῦ νεοεκλεγέντος Μητροπολίτου Πράγας και πάσης Τσεχοσλοβακίας ἐγένετο τὴν 20ὴν Μαΐου 1956 εἰς τὸν

ἐν Πράγῃ καθεδρικὸν ναὸν τῶν ἁγίων Κυρίλλου και Μεθοδίου. Μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν ὁ Μητροπολίτης 'Ιωάννης ἐνεχείρισε εἰς τὸν Μητροπολίτην Νικόλαον ἐπιστολὴν διὰ τὸν Πατριάρχην Μόσχας, διὰ τῆς ὁποίας τὸν πληροφοροεῖ ὅτι ἡ 'Ιερά Σύνοδος τῆς 'Ορθοδόξου 'Εκκλησίας τῆς Τσεχοσλοβακίας ἀπεφάσισε, εἰς ἐνδειξιν εὐγνωμοσύνης διὰ τὴν ἀνιδιοτελεῆ βοήθειαν και πατρικὴν φροντίδα, νὰ ἀπονεῖμῃ εἰς τὸν Πατριάρχην Μόσχας και τοὺς Μητροπολίτας 'Ελευθέριον και Νικόλαον τὸ παράσημον τῶν ἁγίων ἱσαποστόλων Κυρίλλου και Μεθοδίου α' τάξεως.

ΚΟΠΤΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

'Η 'Ιερά Σύνοδος τῆς Κοπτικῆς 'Ορθοδόξου 'Εκκλησίας συνελθούσα ἐν Καίρῳ ἀπεφάσισε τὴν ἐπάνοδον εἰς τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον τοῦ Πατριάρχου 'Ιωασάφ II τῆς Κοπτικῆς 'Εκκλησίας ἐξ 6 ἑκατομμυρίων πιστῶν ἐν Αἰγύπτῳ, Αἰθιοπία και ἄλλαις χώραις. 'Ὡς γνωστὸν τὸν παρελθόντα Σεπτέμβριον κατόπιν ἀποφάσεως τῶν 'Επισκόπων τῆς Κοπτικῆς 'Εκκλησίας ἡ Κυβέρνησις τοῦ Καίρου περιώρισε τὸν Πατριάρχην εἰς μίαν ἡρημικὴν Μοῆν εἰς τὴν ἄνω Αἰγύπτῳ. Ἦδη μετὰ τὴν νέαν ἀπόφασιν τῆς Συνόδου ὁ Πατριάρχης ἐπανῆλθεν εἰς τὴν θέσιν του και ἀνέλαβε τὴν διοίκησιν τῆς 'Εκκλησίας. 'Απὸ τῆς ιδρύσεως τῆς Κοπτικῆς 'Εκκλησίας τὸ 453 ἤτο ὁ πρῶτος Πατριάρχης ἀπὸ τῶν ὁποίων ἀφηρέθη ἐπὶ τι χρονικὸν διάστημα ἡ ἔξουσία.

ΡΩΜΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Εἰδήσεις ἐκ τοῦ 'Αστέως τοῦ Βατικανοῦ πληροφοροῦν, ὅτι ἡ Α. 'Α. ὁ Πάπας ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἑκατονταετηρίδος τῶν ἐμφανίσεων τῆς Θεοτόκου εἰς Λούρδην, θὰ ἀνακηρύξῃ τὸ ἔτος 1958 ἱωβηλαῖον ἔτος, τὸ ὁποῖον θὰ ἀρχίσῃ τὴν 11ην Φεβρουαρίου 1958 και θὰ λήξῃ τὴν 11ην Φεβρουαρίου 1959.

— Τὸ Βον Διεθνὲς Συνέδριον 'Ιεραποστολῆς τῶν λαϊκῶν θὰ συνέλθῃ εἰς Ρώμην ἀπὸ 6-23 'Οκτωβρίου 1957. Τὸ θέμα τοῦ Συνεδρίου θὰ εἶναι: «Οἱ λαϊκοὶ ἐντὸς τῆς κρίσεως τοῦ συγχρόνου κόσμου: εὐθύνη και μὀρφωσις».

— Ἡ Δημαρχία τοῦ Σικάγου ἀπηγόρευσε ἀυστηρῶς τὴν προβολὴν τῆς ἀντιθρησκευτικῆς ταινίας: «Τὰ γράμματα τοῦ φίλου μου».

— 'Απεβίωσεν εἰς Φλωρεντίαν και εἰς ἡλικίαν 75 ἐτῶν ὁ γνωστὸς Ἴταλὸς ρωμαιοκαθολικὸς συγγραφεὺς Τζοβάνι Παπίνι.

ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

'Η ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ 'Αρχιεπισκόπου 'Υόρκης Δρ. Μ. Ramsey ἀντιπροσωπεία ἐξ ἀγγλικανῶν κληρικῶν ἐπέστρεψεν ἐκ Μόσχας, ὅπου εἶχε συνάντησιν μετὰ τῆς 'Ορθοδόξου Ρωσικῆς 'Εκκλησίας. Εἰς δηλώσεις του ὁ 'Αρχιεπίσκοπος εἶπεν, ὅτι ἡ ἀντιπροσωπεία εἶχεν ἐπιτυχίαν παρὰ τὸν ἐπὶ μακρὸν χρόνον χωρισμὸν τῶν δύο 'Εκκλησιῶν. 'Επίσης δὲ ἠλώσεν, ὅτι εἰς Ρωσίαν ὑφίσταται θρησκευτικὴ ἐλευθερία λατρείας, ἀλλὰ δὲν ἐπιτρέπεται θρησκευτικὴ διδασκαλία εἰς τὰ σχολεῖα, ὅπου μία ἀντιθρησκευτικὴ προπαγάνδα καλλιιεργεῖται ἐντατικῶς.

ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΣΜΟΣ

Αἱ Προτεσταντικαὶ ἐν Ἰσπανίᾳ κοινότητες τῶν Εὐαγγελιστῶν, Μεταρρυθμιστῶν και τῶν Βαπτιστῶν ὑπέγραψαν κοινὴν αἴτησιν πρὸς τὴν Ἰσπανικὴν Κυβέρνησιν, ζητοῦσαι «περισσότεραν δικαιοσύνην και πραγματικὴν ἐλευθερίαν». Ἡ Κυβέρνησις διεβίβασε τὴν αἴτησιν αὐτὴν εἰς τὴν Καθολικὴν 'Εκκλησίαν. 'Ὡς γνωστὸν τὴν 23ην Ἰανουαρίου τρ. ἐ. ἡ Κυβέρνησις ἔκλεισε τὸ λειτουργοῦν ἐν Μαδρίτῃ προτεσταντικὸν θεολογικὸν Σεμινάριον. Ἦδη ἡ Κυβέρνησις ἠρώτησεν ἐκ νέου τὸ Συμβούλιον τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν 'Επισκόπων, ἐὰν τὸ 1 ἄρθρον τοῦ μεταξὺ Βατικανοῦ και Ἰσπανίας συναφθέντος τὸ 1955 Κογκορδάτου ἐπιτρέπῃ τὴν λειτουργίαν Προτεσταντικοῦ Σεμιναρίου. Τὸ 1 ἄρθρον τοῦ Κογκορδάτου ἔχει ὡς ἐξῆς: «Ἡ Ρωμαϊκὴ Καθολικὴ ἀποστολικὴ θρησκεία εἶναι ἡ μόνη θρησκεία τοῦ Ἰσπανικοῦ ἔθνους και θὰ ἀπολαύῃ ὅλων τῶν δικαίων και προνομίων, ἅτινα ἀνήκουσιν εἰς αὐτὴν θείῳ και κανονικῶ δικαίῳ».

Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α

Ἱερά Μητρόπολις

Σύρου, Τήνου, Ἀνδρου, Κέας καὶ Μήλου

*Ἐχόντες ὑπ' ὄψιν τὰς σχετικὰς διατάξεις τοῦ «περὶ ἱ. ναῶν καὶ Ἐφημερίων» Νόμου 2200)40, καλοῦμεν τοὺς βουλευομένους καὶ ἔχοντας τὰ τε κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα νὰ καταλάβωσι μίαν τῶν κάτωθι χηρεουσῶν ἐφημεριακῶν θέσεων: 1) τοῦ ἐν Κύθνῳ Ἱ. Ν. Ἀγ. Ἰωάννου Θεολόγου, 2) τοῦ ἐν Λαμῆροις, Ἀνδρου Ἱ. Ν. Μεταμορφώσεως, 3) τοῦ ἐν Παλαιουπόλει Ἀνδρου Ἱ. Ν. Ἀγ. Ἰωάννου, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τῶν ὡς ἄνω διατάξεων ὀριζόμενα πιστοποιητικά, πρὸς ἀνακήρυξιν αὐτῶν ὡς ὑποψηφίων.

Ἐρμούπολις Σύρου τῆ 1η Αὐγούστου 1956

† Ὁ Σύρου Τήνου Ἀνδρου Κέας καὶ Μήλου Φιλάρετος.

Ἱερά Μητρόπολις Ἐλασσώνας

*Ἐχόντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 46,47 καὶ 48 τοῦ Α.Ν. 2200)40, «περὶ ἱερῶν ναῶν καὶ Ἐφημερίων», καλοῦμεν τοὺς βουλευομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως καταλάβωσι τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τακτικοῦ Ἐφημερίου τῶν ἐνοριῶν: 1) Ἀγίου Ἀθανασίου Βούρμπας, 2) Ἀγ. Δημητρίου Κρυοβρύσης καὶ 3) Ἀγ. Γεωργίου Ὀλυμπιάδος, ἵνα ὑποβάλλωσιν ἡμῖν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίης τὰ νόμιμα καὶ κανονικὰ πιστοποιητικά, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πληρῶσιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων.

Ἐν Ἐλασσῶνι τῆ 5η Αὐγούστου 1956

† Ὁ Ἐλασσῶνας Ἰάκωβος.

Ἱερά Μητρόπολις Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως

*Ἐχόντες ὑπ' ὄψιν τὰ ἀρθρα 46, 47 καὶ 48 τοῦ Α.Ν. 2200)40 καὶ 540)1945, «περὶ ἱερῶν ναῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πληρῶσιν τῆς κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως τοῦ ἐν Σέρβου Γορτυνίας ἱ. ναοῦ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, καλοῦμεν τοὺς βουλευομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα πρὸς κατάληξιν τῆς ἀνωτέρω ἐφημεριακῆς θέσεως, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νόμιμα καὶ κανονικὰ δικαιολογητικά, ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων.

Ἐν Δημητσάνῃ τῆ 7η Αὐγούστου 1956

† Ὁ Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως Εὐστάθιος.

*Ἐχόντες ὑπ' ὄψιν τὰ ἀρθρα 46,47 καὶ 48 τοῦ Α.Ν. 2200)40 καὶ 540)45, «περὶ ἱερῶν ναῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πληρῶσιν τῆς κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως τοῦ ἐν Χωρεμίῳ ἱεροῦ ναοῦ τοῦ Ἀγίου Γεωργίου, καλοῦμεν ἀπαντας τοὺς βουλευομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα πρὸς κατάληξιν τῆς ἀνωτέρω ἐφημεριακῆς θέσεως, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νόμιμα καὶ κανονικὰ δικαιολογητικά, ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων.

Ἐν Δημητσάνῃ τῆ 9η Αὐγούστου 1956

† Ὁ Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως Εὐστάθιος.

Ἱερά Μητρόπολις Ἐδέσσης καὶ Πέλλης

*Ἐχόντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 46,47 καὶ 48 τοῦ Α.Ν. 2200)40, «περὶ ἱερῶν ναῶν καὶ Ἐφημερίων» καὶ προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πληρῶσιν τῶν κενωθησομένων ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1957 ἐφημεριακῶν θέσεων τῶν Ἐνοριῶν: 1) Λευκαδίων, 2) Ἀραβυσοῦ καὶ 3) Μανδαρῶν ἢ Ἀχλαδοχωρίου, καλοῦμεν τοὺς βουλευομένους καὶ κεκτημένους τὰ ὀριζόμενα κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος ὑποβάλλωσιν ἡμῖν σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω Νόμου ὀριζομένων πιστοποιητικῶν πρὸς ἀνάδειξιν αὐτῶν ὡς ὑποψηφίων.

Ἐν Ἐδέσῃ τῆ 7η Αὐγούστου 1956

† Ὁ Ἐδέσσης καὶ Πέλλης Διονύσιος.

Ἱερά Μητρόπολις Φθιώτιδος

Προσκαλεῖ τοὺς βουλευομένους νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν θέσιν τακτικοῦ Ἐφημερίου τοῦ ἱ. ἐνορ. Ναοῦ τοῦ Ἀγίου

Ἀθανασίου Ροδίτης καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 47 τοῦ Α.Ν. 2200)40, περὶ ἱ. ναῶν καὶ Ἐφημερίων ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἀρθρου 2 τοῦ Α.Ν. 807)1945 ὀριζόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίης, ὑποβάλλωσιν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φθιώτιδος τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 48 τοῦ Α.Ν. 2200)40 προβλεπόμενα πιστοποιητικά μετὰ σχετικῆς αἰτήσεως τῶν.

Ἐν Λαμῆ τῆ 17η Αὐγούστου 1956

† Ὁ Φθιώτιδος Ἀμβρόσιος.

Ἱερά Μητρόπολις Ἡλείας

*Ἐχόντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 46, 47 καὶ 48 τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 2200/1940, «περὶ ἱερῶν ναῶν καὶ Ἐφημερίων» καὶ προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πληρῶσιν τῆς κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως τοῦ ἱεροῦ ναοῦ Ἀγίου Δημητρίου—Ἀγίου Ἰωάννου—Λετρίνων, καλοῦμεν τοὺς βουλευομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα πρὸς κατάληξιν τῆς ἐν λόγῳ θέσεως, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος εἰς τὸ ἐπίσημον Δελτίον τῆς Ἐκκλησίας «Ἐκκλησία», ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ δικαιολογητικά τῶν, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν αὐτῶν ὡς ὑποψηφίων.

Ἐν Πύργῳ τῆ 17η Αὐγούστου 1956

† Ὁ Ἡλείας Γερμανός.

Ἱερά Μητρόπολις Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης

Ἡ Ἱερά Μητρόπολις Μονεμβ. καὶ Σπάρτης, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1151 Προκηρύξεως αὐτῆς, συνωδᾷ τῶ ἀρθρῳ 26 τοῦ ἀναγκ. Νόμου 2200)1940, «περὶ ἱερῶν ναῶν καὶ Ἐφημερίων», καλεῖ τοὺς βουλευομένους, ὅπως, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως εἰς τὸ Περιοδ. «Ἐκκλησία» ὑποβάλλωσιν αἰτήσεις ὑποψηφιότητος μετὰ τῶν νομίμων πιστοποιητικῶν, πρὸς συμμετοχὴν διὰ τὴν συμπλήρωσιν τῆς χηρεούσης θέσεως τακτικοῦ Ἐφημερίου ἐν τῇ ἐνορίᾳ Νιάτων Ἐλους

Ἐν Σπάρτῃ τῆ 18η Αὐγούστου 1956

† Ὁ Μονεμβ. καὶ Σπάρτης Διονύσιος.

Ἱερά Μητρόπολις Καλαβρυτῶν καὶ Αἰγιαλείας

Στερουμένης τῆς ἐνορίας Πάου τακτικοῦ Ἐφημερίου, καλοῦμεν τοὺς βουλευομένους νὰ καταλάβωσι τὴν θέσιν ταύτην καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα καὶ κανονικὰ προσόντα, ὅπως, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίης εἰς τὸ περιοδικὸν «Ἐκκλησία», ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 48 τοῦ ἀναγκαστικοῦ Νόμου 2200 «περὶ ἱερῶν ναῶν καὶ Ἐφημερίων», προβλεπόμενα πιστοποιητικά, καθ' ὅσον μετὰ ταῦτα θέλομεν προβῆ εἰς τὴν ἀνακήρυξιν τῶν ὑποψηφίων.

Ἐν Αἰγίῳ τῆ 20η Αὐγούστου 1956

Ὁ Μητροπολίτης καὶ ἄ. α.

Τῆ ἐντολῇ αὐτοῦ

Ὁ Γεν. Ἀρχιερατ. Ἐπίτροπος
Νικ. Ἱερεὺς Ντρέκης, Οἰκονόμος

Ἱερά Μητρόπολις Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος

*Ἐχόντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 46 παρ. 2, 3 καὶ 47 τοῦ Νόμου 2200/40, «περὶ ἱερῶν ναῶν καὶ Ἐφημερίων», καλοῦμεν τοὺς βουλευομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα ὅπως καταλάβωσι τὴν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν τακτικοῦ Ἐφημερίου τῆς ἐνορίας Ἀγίου Κωνσταντίνου Ἀμπελώνος, ἵνα ὑποβάλλωσιν ἡμῖν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίης σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν ἀπαιτουμένων δικαιολογητικῶν, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πληρῶσιν τῆς ἀνωτέρω χηρεούσης ἐφημεριακῆς θέσεως.

Ἐν Λαρίσῃ τῆ 21η Αὐγούστου 1956

† Ὁ Λαρίσης Δημήτριος.

Ἱερά Μητρόπολις Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας

*Ἐχόντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 46,47 καὶ 48 καὶ 63 τοῦ Α.Ν. 2200)1940, «περὶ ἱερῶν ναῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου Διακόνου τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ «Τιμίου Προδρόμου» Κοπα-

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

Νέα μετάφρασις τῆς Ἁγίας Γραφῆς εἰς τὴν ρωσικὴν

Πρὸς πληρεστέραν ἱκανοποίησιν τῶν θρησκευτικῶν ἀναγκῶν τῶν πολυαριθμῶν πιστῶν Του, ἡ ψυχὴ τῶν ὁποίων οὐδέποτε ἔπαυσε νὰ φλογίζεται ὑπὸ ζωηροτάτων θρησκευτικῶν συναισθημάτων, τὸ Πατριαρχεῖον Μόσχας προέβη εἰς νέαν μετάφρασιν ὁλοκλήρου τῆς Ἁγίας Γραφῆς εἰς τὴν καθομιλουμένην ρωσικὴν γλῶσσαν. Ἀπὴ ἐκκυλοφόρησε λίαν προσφάτως ὡς ἔκδοσις τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας μετὰ τὸν τίτλον «Ἡ Βίβλος ἢ τὰ βιβλία τῆς Ἁγίας Γραφῆς τῆς Παλαιᾶς καὶ τῆς Καινῆς Διαθήκης ἐν ρωσικῇ μεταφράσει μετὰ παραλλήλων χωρίων καὶ πινάκων τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀναγνωσμάτων». Μόσχα 1956.

Ἡ ἐργασία ἀποτελεῖται ἀπὸ ἓνα ὀγκώδη τόμον ἐκ 1271 σελίδων μεγάλου σχήματος, ὁ ὁποῖος περιλαμβάνει ὄλα τὰ βιβλία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης (κανονικὰ καὶ δευτεροκανονικὰ) καὶ ὄλα τὰ βιβλία τῆς Καινῆς Διαθήκης. Μετὰ ταῦτα, ὡς ἐν παραρτήματι, παρατίθενται πίναξ τῶν ἐκ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης περικοπῶν, αἱ ὁποῖαι ἀναγνώσκονται ἐν τῇ λατρείᾳ, πίναξ τῶν εὐαγγελικῶν καὶ ἀποστολικῶν ἀναγνωσμάτων καὶ διαφωτιστικοὶ χάρται (ἡ Παλαιστίνη κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἡ πορεία τῶν Ἑβραίων ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον εἰς τὴν Παλαιστίνην, ἡ κατανομή τῆς Παλαιστίνης μεταξὺ τῶν 12 φυλῶν, τὸ βασίλειον τοῦ Ἰσραὴλ καὶ τὸ Βασίλειον τοῦ Ἰούδα, ἡ ἀρχαία Ἱερουσαλήμ, αἱ περιουσίαι τοῦ Ἀπ. Παύλου καὶ ἡ Παλαιστίνη τὴν ἐποχὴν τῶν Πατριαρχῶν). Κάθε σελὶς εἶναι διηρημένη εἰς δύο στήλας, κάτωθι δὲ τοῦ κειμένου παρατίθενται τὰ σχετικὰ παράλληλα χωρία.

Μία πρόχειρος μελέτη τῆς μεταφράσεως δεικνύει, ὅτι ἀπὴ ἐγένετο ἐκ τοῦ πρωτοτύπου, ἦτοι τὰ μὲν κανονικὰ βιβλία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης μεταφράσθησαν ἐκ τοῦ ἑβραϊκοῦ κειμένου, τὰ δὲ δευτεροκανονικὰ καὶ ὁλοκλήρως ἡ Καινὴ Διαθήκη ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ πρωτοτύπου. Ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν μετάφρασιν τῶν κανονικῶν βιβλίων ἐκ τοῦ ἑβραϊκοῦ οἱ μεταφρασταὶ εἶχον ὡς ὀδηγὸν τὸ ὑπὸ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας χρησιμοποιούμενον κείμενον τῶν Ὁ. Ὅπου τὸ κείμενον τῶν Ὁ διαφέρει ἀπὸ τὸ ἑβραϊκὸν κείμενον ἢ διαφέρει παρατίθεται ἐντὸς παρεμβάσεων.

Εἰς τὴν ἀνὰ χεῖρας μετάφρασιν παρατηροῦνται προσθήκαι λέξεων ποὺ συμπληροῦν τὸ πρωτότυπον. Αὗται σημειοῦνται διὰ κυρτῶν γραμμῶν καὶ ἀποβλέπουσιν εἰς τὸ νὰ καταστήσουν σαφεστέρην τὴν εἰς τὴν ρωσικὴν ἀπόδοσιν τοῦ πρωτοτύπου.

Ἡ μετάφρασις ἐγένετο εἰς τὴν νῦν ὀμιλουμένην ρωσικὴν γλῶσσαν. Διὰ πρώτην φορὰν χρησιμοποιεῖται ἐνταῦθα εἰς κείμενα τῆς Ἁγίας Γραφῆς τὸ νέον ὀρθογραφικὸν σύστημα, τὸ ὁποῖον ἔχει ἀπλοστευθῆ καὶ τὸ ὁποῖον εἰσῆχθη μετὰ τὴν Ρωσικὴν ἐπανάστασιν. Χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα τῆς μεταφράσεως εἶναι ἡ σαφήνεια, ἡ καθαρότης καὶ ἡ καλλιτέπεια.

Ἀπὸ ὅλην τὴν ἀνὰ χεῖρας κολοσσίαν ἐργασίαν, ἡ ὁποία ὄντως τιμᾷ τὸ Πατριαρχεῖον τῆς Μόσχας, διαφαίνεται ἡ σταθερὰ τάσις τῶν μεταφραστῶν, νὰ ἀποφεύγουν τὰς προτεσταντικὰς κριτικὰς ἐκδόσεις τῆς Βίβλου καὶ νὰ μὴ ἀπομακρύνονται τοῦ ἐπισήμου κειμένου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἡ νέα ὁμως μετάφρασις τῆς Βίβλου εἰς τὴν ρωσικὴν ἔχει τεραστίαν σημασίαν καὶ ἀπὸ πρακτικῆς ἀπόψεως, διότι ὁ εὐσεβὴς ρωσικὸς λαὸς θὰ δυνηθῆ νὰ ἀναγνώσκῃ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν μητρικὴν του γλῶσσαν καὶ νὰ ἀνακουφίζεται εἰς τὰ δευὰ τοῦ βίου. Καὶ ἀπὸ τὴν ἀποψιν αὐτὴν εἶναι ἀνυπολόγιστου ἀξίας ἡ ὄψις, τὴν ὁποίαν προσφέρει εἰς τὸ Χριστιανῶν πλῆρωμά του τὸ Πατριαρχεῖον τῆς Μόσχας μετὰ τὴν νέαν μετάφρασιν τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

Τ. Κώστις

νακίου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα πρὸς κατάληψιν τῆς θέσεως ταύτης, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλλωσιν τὰ νόμιμα καὶ κανονικὰ πιστοποιητικά.

Ἀριθ. Πρωτ. 150

† Ὁ Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας Δ α μ α σ κ η ν ὀ ς.

"ΕΚΚΛΗΣΙΑ,"

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐκδιδόμενον κατὰ δεκαπενθήμερον

ΕΠΟΠΤΕΥΟΝΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Ἀθηνῶν ΔΩΡΟΘΕΟΣ

† Ὁ Σάμου καὶ Ἰκαρίας ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

† Ὁ Λήμνου ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ Κ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

Τελευταῖαι ἡμέραι εἰδήσεων διὰ τὴν «Ἐκκλησίαν» εἶναι ἡ 10η καὶ ἡ 25η ἐκάστου μηνός.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Θεοδ. Κ. Σπεράντσα, Μετὰ τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἐκχειρίας.

Βασ. Ἠλιάδης, Παλαιότεραι συναντήσεις.

Κωνστ. Καβαρνοῦ, Ὁρθοδοξία καὶ Παράδοσις.

Φ. Κόντογλου, Ἡ Ὑψίσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἐν τῇ Εἰκονογραφίᾳ.

Κ. Δ. Κωνσταντινίδης, Ὁ Χριστιανισμὸς ὡς παράγων ψυχικῆς υγείας.

Τῆς Συντάξεως, Ὁ Νικόλαος Χρυσόγελος.— Ἐπίσκεψις τοῦ Μακαριωτάτου εἰς Ὑδραν.

Παρατηρήσεων Στήλη: Ἀληθὴς Ποιμὴν.— Νὰ προστατευθῶν τὰ τέκνα τῆς Ἑλλάδος.— Αἰσθανόμεθα ὀδύνην.— Ἡ φύσις τῆς Ἐγκρατείας.— Διὰ τοὺς ἀνυπομόνους.— Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ μουσικὴ.

Νεκρολογία: Ὁ Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας Ἀγαθόνικος (†).

Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά.

Προκηρύξεις.

Βιβλιοκρισία.

Οἱ ἱερεῖς, ἀπευθύνεσθε πάντοτε ἀνευδοιάστως πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς «Ἐκκλησίας», διὰ πᾶν ζήτημα ποὺ σᾶς ἀπασχολεῖ. Ἀπάντησιν θὰ λαμβάνετε ἀμέσως διὰ τοῦ «Ἐφημερίου».

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ ἀλληλογραφία τῆς «Ἐκκλησίας» εἰς τὸ ἐξῆς θὰ δημοσιεύηται εἰς τὸν «Ἐφημερίον».

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Εἰδοποιοῦνται οἱ ἀναγνώσται τῶν περιοδικῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Ἐκκλησίας», «Ἐφημερίου» καὶ «Θεολογίας», ὅπως συνδρομᾶς ἢ ἄλλα ἐμβάσματα τῶν ἀποστέλλουν δι' ἐπιταγῆς μόνον ἐπ' ὀνόματι τῆς Διαχειρίσεως τῆς «Ἐκκλησίας».

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: ΤΙΜΟΛΕΩΝ ΡΟΥΤΣΗΣ

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἐν Ἀθήναις, Ἰασιῶ 1.